

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΓΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΤΕΑ
'Εν Ἑλλάδι Δρ. 10
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΑΛΤΕΙΑ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κήπου.

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Μαργαρίτα Ἀλβάνη Μηνιάτη (μετ' εἰκόνας), ὑπὸ Ἀριάδνης Μ. Δαμβέργη. — Μάνη καὶ Μανιάται (ἐπιστολὴ ἐνάτη), ὑπὸ Π. Κ. — **ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.** — Ἡ Γυνὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς ἐν τῷ μέλλοντι, ὑπὸ Μαργαρίτας Ἀλβάνη Μηνιάτη. — **ΕΣΘΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ:** Ἡ Ἀγία (τοῦ Ἐδγάρ-Πόου), (τέλες). Ὁ Δίκηνος κατὰ τὸν Ταιν, ὑπὸ Ἀλ. — **ΑΝΑΛΕΚΤΑ.** — **ΕΝ Τῇ ΔΕΑΤΙΩ.** Ἡμερολόγιον. Ἔορται τῆς Ἑβδομάδος. Μικραὶ εἰ-
δήσεις. Ἰδιαιτέρως Γράμματα. — **ΜΗΘΙΣΤΟΡΗΜΑ:** Μαργαρίτα τῆς x. Em. de Girarden (τέλες). Ἐπίλογος τοῦ ἐκδότου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΒΑΝΑ ΜΗΝΙΑΤΗ

Ἐνῶ ἡ φιλόξενος γῆ τῆς Ἰτα-
λίας, ἣν ὡς θετὴν πατρίδα ἠγάπη-
σεν ἡ Μαργαρίτα Ἀλβάνη Μηνιάτη,
θὰ κρύπτη τοῦ λοιποῦ φιλοστόργως
εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸ προσφιλεῖς
σῶμα τῆς Ἑλληνίδος λογίας, ἣν
υιοθέτησε καὶ τόσο ἐτίμησεν ἐν τῇ
ζωῇ, ὥς πλέξωσι στέφανον ἐκ χλω-
ρῶν δαφνοφύλλων αἱ κόραι τῆς Ἑλ-
λάδος, ἵνα στέψωσι τὸ μῆμά της,
καὶ ὡς ψάλωσι τὸ ὄνομά της, διότι
δι' αὐτοῦ ἐξ Ἰσου ἐτιμήθησαν αὐταὶ
καὶ ἡ Ἑλλάς των.

Ἐὰν εἶναι τι ὠραῖον τὸ ἀνατρέ-
φειν τέκνα καὶ ἐκπληροῦν προφρῶ-
νως τὴν ἱερὰν ἀποστολήν, ἣτις εἶνε
τῆς γυναικὸς ὁ κλῆρος, εἶνε ἐτι ὠ-
ραιότερον τὸ ἀνατρέφειν μητέρας καὶ
γίνεσθαι περιλαμπρῆς αὐτῶν παρά-
δειγμα καὶ διδάσκαλος· ἡ δὲ Μαργα-
ρίτα Ἀλβάνη Μηνιάτη τοιοῦτον
ἴδιον τοῦ βίου προέθετο σκοπὸν, καὶ
μία τῶν πρώτων ὑπῆρξεν Ἑλληνί-
δων, αἵτινες τελεσφόρως εἰργάστη-
σαν ὑπὲρ τοῦ φύλου των καὶ ἐ-
θεντο τὰς πρώτας βάσεις καὶ ἐγάρραξαν
τὴν πρώτην ὁδόν, ἣν τοῦτο δέον νὰ
ἀκολουθῇ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστο-
λῆς του.

Οἱ στρατιῶται εἶνε πολλοί, οἱ δὲ ἄρχον-
τες αὐτῶν ὀλίγοι· καὶ ἤρχεν αὐτὴ καὶ ἐ-
σκεπτετο διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ εἰργάζετο
ὑπὲρ τῆς νίκης των.

Ἄλλ' ἤδη ἀπωφανίσθη τὸ εἰρηνικὸν στρα-
τηγεῖόν της καὶ λιβάνου ἄρωμα πληροὶ τὸν
οἶκόν της καὶ σιγὴ νεκρικὴ βασιλεύει ἐν τῷ
μικρῷ γραφείῳ, ἐν ᾧ, ἐν μέσῳ τῶν σκέψεων
καὶ τῶν βιβλίων της, παρεσκευάζε τὰ σχέ-
διά της.

Ἐισέλθωμεν ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ ἀσύλῳ,
ἐν ᾧ περιπίπτται, νομίζεις, ἐτι τὸ πνευμά
της, ἀτενίσωμεν τὰ βιβλία ἐκεῖνα, ἐφ' ὧν
πρὸ μικροῦ προσηλοῦτο ἐτι τὸ βλέμμα της,
παρρητήσωμεν καὶ θωπεύσωμεν τὰ ὄπλα
της, δύο τρεῖς γραφίδας ἀτάκτως ἐκεῖ ἐρ-
μιμμένας, ἀ, δὲν θὰ λάβῃ πλέον ἡ χεὶρ της,
ἵνα δι' αὐτῶν ἐκχύσῃ τοῦ πνεύματός της
τὸν θησαυρόν, καὶ ἀπὸ βιβλίου εἰς βιβλίον,
ἀπὸ χειρογράφου εἰς χειρόγραφον ἀναπολή-
σωμεν τὴν ἐπίσημον ζωὴν. ἢ ὡς συγγρα-
φεὺς καὶ καλλιτέχνις διήγαγεν ἡ ὠραία
τῆς Κερκύρας κόρη, ἡ ἐπίτιμος τῆς Φλω-
ρεντίας πολίτις. Ἰδοὺ ἐκεῖ σειρά φύλλων τῶν
Ἡμερησίων Νέων τοῦ Λονδίνου, ἐν οἷς πρὸ

Ἰταλῶν συγγραφέων. Καὶ ἰδοὺ τέ-
λος ἡ περὶ Κορρεγίου μελέτη της, ἡ
καταδείξασα τὸν μέγαν καλλιτέχνην,
οἶον δὲν ἐφρατάζοντο αὐτὸν οἱ ὁμο-
γενεῖς του.

Οἶος πλοῦτος διὰ μίαν γυναῖκα!
καὶ ὅπως ἀρὰ γε μένει ἐτι ἀγνω-
στος, κεκλεισμένος, ἀνέκδοτος, προω-
ρισμένος διὰ τὴν ἀγαπητὴν της Ἑλ-
λάδα!

Στρέφω τὸ βλέμμα μου ἤδη πρὸς
τὴν εἰκόνα τῆς νεότητός σου, ὡ θα-
νοῦσα πρεσβυτίς, καὶ ἀποχαιρετίζω
μετὰ τῶν Ἑλληνίδων τὴν ἀποπτᾶ-
σαν ὠραίαν ψυχὴν σου.

Ἐὰν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐζηλεύο-
μεν τὴν ξένην γῆν, μεθ' ἧς ἀντήλ-
λασες τιμὰς, ἐὰν κατὰ τὸ μέλλον
θὰ τὴν ζηλεύωμεν πάλιν, ὅτι αὐτὴ
ἴσως πέπτωται νὰ φυλάσῃ φιλό-
στοργος τὴν σωρόν σου, ἀλλὰ τὸ
πνευμά σου, ὅπερ διαθλέπω ἐν τῷ
ὑπερηφάνῳ μετώπῳ καὶ τῷ βάθει
τῶν ὀφθαλμῶν, θὰ μένη μεθ' ἡμῶν
χειραγωγὸς καὶ σύντροφος, διδά-
σκον διὰ τῶν ιδεῶν σου τὴν ἐλπίδα,
τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐν τῇ κοινω-
νίᾳ τοῦ μέλλοντος ἀποστολήν τῆς γυναικός.

ΑΡΙΑΔΝΗ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΜΑΝΗ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑΤΑΙ (*)

Ἀγαπητὴ φίλε,

Ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν ὁδοιπορικῶν ἀναμνή-
σεων ὑπεσχέθη νὰ γράψω περὶ τῶν ἀρ-
χαίων Θαλαμῶν. Τὸ θέμα ἐνέχει ἀληθῶς
πολλὴν σπουδαιότητα, καὶ ἡ πολυειδὴς
ἐνδιαφέρουσα πόλις τῶν ἐλευθερολακῶνων
χρῆζει ἐκτενοῦς περιγραφῆς. Αἱ Θαλάμαι,
ἡ Βοιωτοὶ κατὰ Στράβωνα, ἀποτελοῦσι
κυρίως τὴν περιλάλητον χώραν τοῦ Ζυγοῦ
τῆς Μελιγκοῦς, ἣτις περικαλύπτει
δι' ἀνεξερηνήτου ἐδάφους σοβαρὰ ἱστορικά,
ἀρχαιολογικὰ καὶ ἔθνομολογικὰ ζητήματα.
Αὐτόθι κρύπτονται πολυτίμα ἀρχαιολογικὰ
κειμήλια, καὶ ἐπιφαίνονται, σῶοι σωζόμενοι,
πολυάριθμοι βυζαντινοὶ νομοί, πάντων τῶν
ρυθμῶν καὶ πάντων τῶν αἰῶνων, ἀψευδεῖς
μάρτυρες πόλεως πλουσίας, μεγάλης καὶ
εὐδαίμονος· αὐτόθι κενταὶ ἐπὶ εὐρέος ἐδά-
φους πλεῖστα ἐρείπια κωμῶν καὶ πόλεων,
δηλοῦντα τὸν συνοικισμὸν μεγάλων πλη-

(*) Ἐπιστολὴ ἐνάτη.

εἰκοσαετίας ὑπερεμάχει τῆς ἰταλικῆς ἐνό-
τητος. Ἰδοὺ ἐκεῖ μονογραφίαι περὶ τῶν
ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν νέων της συμπατριωτι-
δῶν. Ἰδοὺ πορρωτέρω οἱ τόμοι τῆς Φλωρεν-
τινῆς Ἐπιθεωρήσεως, ἐν οἷς αἱ περὶ Βύ-
ρωνος καὶ Σχέλλεῦ μελέται της. Ἰδοὺ ἡ
πλήρης μητρικὸν ἐνδιαφέροντος καὶ τόσης
πρὸς τὸ φύλόν της στοργῆς, *Περὶ δημοσίας
ἐκπαιδεύσεως τῶν θηλέων διατριβῆς της, ἡ
σοφῆς μελέτης της Περὶ τοῦ Δάντου καὶ τῆς
ἐποχῆς του, καὶ ἰδοὺ πάλιν καὶ ἰδοὺ ἴδιον ἡ
Πανδώρα καὶ τὸ Ἀτικὸν Ἡμερολόγιον,*
αὐτὰ τὰ τόσον προσφιλῆ συγγράμματα,
δι' ὧν ἐγνωρίσθη εἰς τὴν πατρίδα της ἡ
περίπυστος συγγραφεὺς.

Μετὰ πόσης στοργῆς θὰ τὰ ἐνητηνί-
ζεζῶσα, καὶ ποίους πόθους θὰ ἐπωθοῦμαι ἐν
τῇ θείᾳ των, καὶ πόσην ὀργὴν θὰ ἠσθάνετο
κατὰ τῶν σκληρῶν γραφίδων της, αἵτινες
δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ μεταδώσωσι διὰ
τῆς γλώσσης τῶν πατέρων της τοὺς Ἑλ-
ληνικοὺς στοχασμοὺς της.

Ἰδοὺ αἱ περὶ Βάγνερ ἐργασίαι της, αἱ
ἐκ τῶν πρώτων συντέλεσσαι εἰς τὴν διά-
γνωσιν τοῦ μεγάλου ταλάντου του παρὰ
τῶν Ἰταλῶν· ἰδοὺ τὸ περὶ ἰταλικῶν γραμ-
μάτων καὶ τεχνῶν σύγγραμμά της, ὅπερ
ἤρκει καὶ μόνον νὰ δώσῃ αὐτῇ θέσιν ἐγκρι-
τον μεταξὺ τῶν ἐπισημοτέρων συγχρόνων
ἰταλικῶν ἀρχαιολογικῶν ἐργασιῶν.
221-227 τοῦ Ἡμερησίου τοῦ Νέου.

θεσμών, υπάρχει δὲ μεταλλεῖον ἱστορικῶν ἐρευνῶν καὶ παραδόσεων, αὐτοῦ, τέλος, περιβάλλεται ἡ κλειῶς σκανδαλώδους ἐθνολογικοῦ αἰνίγματος καὶ διαλευκίνεται λαμπρῶς ὁ μῦθος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ σλαβικῶν ἐποικιστῶν. Ὁ χρονολογὸς Νικίου, ὁ εὐσεβῆς Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνέγραψεν ἐπισημειωτῶς πρόδηλον ἱστορικὴν ἀλήθειαν. Ὁ Ζυγὸς τῆς Μελιχίου εἶχε «χώραις πολλὰ μεγάλας», ὡς μνημονεύει τὰ ἀπεραντα καὶ παμπληθῆ αὐτῶν ἐρείπια «κλεισοῦραις πολλὰ δυναταῖς» ἔχει δύο κυρίως, τῆς μικρᾶς Κασάνης καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, αἵτινες, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν τοῦ Ταυγέτου κορυφῶν, σχηματίζουσι βαθυτάτας χαράδρας, ἀποληγούσας εἰς τὴν θάλασσαν, οὗσαι δὲ ἀκρῶς ὄχυρα καὶ ἀπρόσιτοι, ἐκβάλλουσιν ἢ μὲν πρὸς τὴν ὄχρωτάτην Μπαρδούναν, ἢ δὲ πρὸς τὸ Μαλεύριον δι' ἀβάτων ἀτραπῶν ἄνδρας δὲ ἔχει ἐπι καὶ σήμερον μεγαλοπρεπῶς παραστήματος, ἀρειμανίου, «ὕπερφάνους, ἀλαζμονικούς», καὶ γυναῖκας, κεκτημένας, κατὰ τὸ πλεῖστον, τῶν Καρυατῶν τὴν ἰσχύ, τὸ ἀδάμαστον καὶ τὴν ἀναβολὴν. Τὰ ἀπεραντα δάση ὅμως ἐξέλιπον ὀλοτελῶς, καὶ τὰ ἀπογομνωθέντα ὄρη παρέχουσι δυτάρεστον θέαμα· ὁ πολὺς πληθυσμὸς, ἡ ἀνάγκη καλλιεργῆσθαι ἐδάφους, ἐπιζητηθέντος, κατὰ τὰ φαινόμενα σήμερον, μέχρι τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, καὶ ἡ χρησιμότης τῶν ξύλων εἰς τὰς χρεῖας τοῦ βίου ἐπήνεγκον τὴν ὀλοσχερῆ καταστροφὴν τῶν δασῶν.

Ὁ Ζυγὸς ἀπαρτίζεται ὀροπέδιον ἐξ ὄχρω ὄχυρον ἀπὸ φύσεως, ἰσχυρῶς προστατευόμενον ὑπὸ δύο ἀδιάβρωτων χαράδρων ἐκατέρωθεν, ἐξ ἀνατολῶν δὲ ἀπὸ τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Ταυγέτου καὶ ἀπὸ δυμῶν ἐκ τῆς ἀλιμένου καὶ κρημνώδους ἀκτῆς, ἣς οἱ ἀβάτοι βράχοι δέχονται διηνεκῶς λυσοῦντα καὶ ἀφίροντα κύματα. Τούτου δ' ἐνεκα διετέλεσαν ἄνεκαθεν ἀπρόσιτος εἰς τοὺς ἐπιδρομῆς, ἐγένετο δὲ καταφύγιον πολυαριθμοῦ λαοῦ, διαφυγόντος τὸν ὄλεθρον τῶν κατακτῆσεων. Τοῦ ὀροπέδιου, ἄλλως, τὸ ἔδαφος ἐχορῆσι τοῖς οἰκοῦσιν αὐτάρχειαν. Ἀρκούντες γόνιμον καὶ πολλὰς περιέχον ὑδάτων πηγὰς, παράγει σίτον φήμης ἀπολαύοντα, πάντα τοὺς καρπούς τῆς Δήμητρος, ἐξαιρέτους ὄψαρας, εὐνοεῖ δὲ ἐξ ὄχρω τὰ ὄψαροφύρα δένδρα καὶ περιέχει ἤδη δάση ἐλαίων. Ἐκ τοῦ σύγγεγυς καὶ ἐξ ἀπόπτου εἶνε θεὰς ἄξιον. Ἐπι ἐκτάσεως δέκα μίλις χιλιομέτρων, κατὰ μῆκος, κινεῖται νῦν, κατὰ βραχέα διαστήματα, περὶ τὰ δέκα χωρία, περιέχοντα χιλιάδα ὄλων οἰκογενειῶν· τὰ τέσσαρα δὲ τούτων, ἡ Λαγκαδά, τὸ Κουτήφαρι, τὸ Νεμισί, ἡ Μπλάτσα, εἰσι κῶμαι, οἰκοῦνται ὑπὸ ἐκαστὸν πενήκοντα, διακοσίων καὶ τριακοσίων οἰκογενειῶν. Ἀποτελούμενα δὲ ἐξ οἰκῶν λιθοκτιστῶν καὶ εὐρυχωρῶν, πολυωρόφων πύργων, ἐπιδεικτικῶν ναῶν καὶ κωδωνοστασίων, περιστοιχίζονται ὑπὸ κήπων, οὐκῶν, κερυῶν, κυπαρισσῶν, μερώνων, ἐλαιῶνων, παρέχουσι δὲ ὕψην μεγαλοπρεπῆ καὶ εὐάρεστον. Ἀνὰ πᾶν βῆμα συναντᾷ ὁ ὀδοιπόρος μετ' ἐκπλήξεως χαλάσματα, ἐρείπια οἰκοδομῶν, χωριῶν, πόλεων ἰδίως

δὲ ἐφελκύνουσι τὴν προσοχὴν αὐτοῦ τὸ πλῆθος τῶν βυζαντινῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν ἐγκατεστημένων ἐπὶ τῷ ὀροπέδιον, δυναμένων δὲ νὰ ἐπιχύσωσιν ἀπλετόν φῶς ἐπὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ζυγοῦ. Αἱ Ἐκκλησιαὶ αὐταὶ ἔχουσι τὸ εἶδος κάλλιστον, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν διακόσμησιν ποικίλην καὶ πολυτελεῆ, τὰς ἀγογραφίας ἐξαιρέτους καὶ τὸ ἐν γένει σχῆμα μεγαλοπρεπές. Λείψανα πάντων τῶν αἰώνων τῆς ἐν Μάνῃ χριστιανικῆς ἐποχῆς, πολύτιμα κειμήλια τῆς ἐγγωρίου ἱστορίας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἀνηγήθησαν δι' ἐγγωρίου πωρολίθου, οὗ τὰ κτισμὰ φαίνονται σήμερον ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, παρὰ τὴν θέσιν *Καμπαράρι*, ἔνθα ὑφύεται μεγαλοπρεπῆς βυζαντινὸς ναὸς, ὑπάρχουσι δὲ ἐρείπια ἐρημωθῆσας κωμοπόλεως καὶ πηγῆ ἀφθόνου ὕδατος, ἡ τῶν *Αἰλῶν*. Ἄλλα κατ' ἐξοχὴν αἱ διασημότεραι βυζαντινῆς Ἐκκλησιαὶ κείνται ἐπὶ τοῦ χώρου τῶν ἀρχαίων Θαλαμῶν ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ δὲ αὐτῶν μεγίστη ὑπάρχει ποικιλία καὶ ἐν τοῖς τοίχοις αὐτῶν ἀπετέθησαν περισπούδαστα τεμάχια ἀρχαίων ναῶν, ἐπιστύλια καὶ κιονόκρανα, μετῶποι καὶ ἐπιγραφαί. Ἐπὶ τῶν τοίχων φαίνονται πολλαχθῶς γράμματα ἐπιγραφῶν, φέρουσι δὲ ἐπιγραφὰς καὶ τὰ μαρμαρα τῶν ἁγίων Τραπεζῶν, ἐξ ὧν ἐγὼ αὐτὸς ἀνέγνωσα μίαν μεγάλην ἐκτάσεως. Δυστυχῶς ἐν τῇ συντηρήσει τοῦ πολυτίμου τούτου θησαυροῦ τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας παρατηρεῖται μεγάλη ἀμέλεια. Οἱ ἐγγωριοὶ φαίνονται πρὸς αὐτὸν ἀδιάφοροι ἐξ ἀμαθίας, ἡ δὲ Ἐκκλησία συντελεῖ εἰς τὴν ἀνεπανόρθωτον καταστροφὴν, ἀντὶ νὰ μεριμᾷ περὶ τῆς συντηρήσεως, κηδομένη τοιούτων ἱστορικῶν καὶ χριστιανικῶν κειμηλίων, αὐτὴ παρασκευάζει τὸν ὄλεθρον. Ὁ πρῶτον ἐπίσκοπος Προκόπιος κατηδάφρισαν ἀσυνειδήτως τὴν ἐπισκοπικὴν τῶν Βυζαντινῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν οἰκοδομηθεῖσαν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μαντείου τῆς Ἴνου, ὡς ἀνεγείρη διὰ τῶν ἁλίων αὐτῆς ἐναρκακῶν ναῶν ἐν Κουτήφαρι, καὶ ὁ νῦν ἀπηγόρευσε τὴν τελεσάν λειτουργῶν ἐν τοῖς βυζαντινοῖς ναοῖς, ὡς ἀρπάγη ἀργύρου διὰ θρησκευτικοῦ ἐκβιασμοῦ. Ἐφευδῶν τὴν πρόφασιν τῆς δῆθεν ἐλλείψεως θρησκευτικῶν ἐγκαίνων, ἀνέτριψε διὰ τῶν ἱερῶν τὰς ἁγίας Τραπεζίας, ὡς ὑποχρέωσιν τοὺς φιλοθρήσκους κατοίκους εἰς νέα προσοδοφόρα ἐγκαίνια. Οὕτω δὲ πολλοὶ ναοὶ ἐγκατελείφθησαν, αἱ θύραι κατέπεσαν, αἱ στέγαι ἐρράγησαν ἢ ἀνερτρήσαν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ χώρου αὐτῶν εἰσέρχονται νῦν ἀκαλύτως χοῖροι καὶ ἄλλα τετράποδα, πλῆν, ἐννοεῖται, τοῦ αἰτίου τῆς καταστροφῆς!

Ἐπερ πάντα ὅμως τὰ ἐν τῷ Ζυγῷ τὴν προσοχὴν τοῦ ὀδοιπόρου ἐπισύρει ἡ ἐκτασίς τῶν Θαλαμῶν. Ἡ πόλις αὕτη, πλουσία καὶ πολυάνθρωπος, ὡς εἰκάζω ἐκ τῶν φαινόμενων ἐρείπιων, καλεῖται σήμερον Παλιόχωρα καὶ παρ' αὐτὴν, ἢ ἐπ' αὐτῆς, κείται νῦν ἡ κῶμη τοῦ Κουτήφαρι. Ὁ χώρος τῆς ἀρχαίας πόλεως κατέχει δύο χιλιομέτρων ἔδαφος, τοῦλάχιστον, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ὑπάρχουσι, πλὴν τῶν Βυζαντινῶν ναῶν, ἑπτὰ μεγάλα ὑδάτων πηγὰι. Μία δὲ τῶν πηγῶν

τούτων, ἡ καλουμένη ἀπηγάδι ἐβραϊκῶς, εἶνε αὐτὸ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ μαντείου τῆς Ἴνου, περὶ οὗ ποιεῖται λόγος ὁ περιγητῆς Πασανίας. Ἡ πηγὴ ἐλαξέθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων προδήλως ἐπὶ πέτρας μελανῆς, καὶ αἱ βῆσεις τοῦ κτιρίου, ἀποτελούμεναι ἐκ τετραγώνων ὀγκολίθων, διατηροῦνται ὡς εἶχον ἀνεκαθεν ἐπ' αὐτῶν δὲ ἀνηγήθη κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰῶνας τετράγωνος ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, πρὸ πολλοῦ καταπεσών, περιέχων δὲ ἐν τοῖς ἐρείπιοις αὐτοῦ τεμάχια ἐπιγραφῶν καὶ ἀρχαίων ναῶν. Ἄλλ' οἱ ναοὶ καὶ τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα τοῦ ἀρχαίου μαντείου κατεῖχον, ὡς φαίνεται, χώρον πολὺν. Ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς πηγῆς ἀνηγήθη πρὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν δημοτικῶν Σχολείων, εὐρον δὲ ἐπὶ τῶν θεμελίων αὐτοῦ ἀρχαία τείχη, ἐπιγραφὰς καὶ πύλους ὑπὸ γῆν. Ἀνωτέρω δὲ τοῦ Σχολείου ἐκεῖτο ὁ ναὸς τῶν Ταξιαρχῶν, ὁ κατεδαφισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Προκόπιου. Ὑπάρχει ἐν τούτοις ἀνωτέρω τοῦ κατεδαφισθέντος ναοῦ, εἰς πενήκοντα μέτρων ἀπόστασιν, ὀλοκλήρος ἀρχαῖος ναὸς καλῶς κεχωσμένος, γνωστὸς δὲ τοῖς κατοίκους τοῦ χωρίου. Ἀμαθῆς ἰδιοκτητῆς ἀνεῦρε τὰς στήλας, τὰ ἐπιστύλια καὶ τὰς μετῶπας αὐτοῦ, καὶ κατέχωνεν αὐτὰς ἐκ νέου, φοβηθεὶς τὴν δήμευσιν τοῦ κτήματος. Κατὰ περιόδους δὲ ἀνακαλύπτονται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους νομισμάτα, δακτυλιόλιθοι, ἀγγεῖα, ῥαβία πῆλινα ἐιδώλια, μάρμαρα, ἐπιγραφαί, καὶ ἐσχάτως ἐξετέθη κατὰ τύχην βίβας πολλῶν ἀγαλαμάτων, φέρουσα τοὺς τύπους τῶν ποδῶν ἐπ' αὐτῆς λελαξευμένους, ἐπὶ δὲ τῆς πλευρᾶς τήνδε τὴν ἐπιγραφὴν, ἂν δὲν μὲ λανθάνῃ ἡ μνήμη: «Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Τραιανόν, Ἀδριανόν, εὐσεβῶν Ὀλύμπιον ἡ πόλις Θαλάμα.» Τὴν ἐπιγραφὴν ὅμως δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς. Δανὸς ἀρχαιολόγος διήλθεν ἐκεῖθεν, ὡς ἔμαθον, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, καὶ τὰ ἐρείπια θαυμάσας, ὑπεσέθη νὰ ἐπανακάμψῃ, ὡς ἐνεργήσῃ ἰδίως ἀναλώμασιν ἐνασκαφᾶς. Δὲν ἠδύνατο ἀρᾶ γέ, νύξιν ἐκ τῶνδε λαυβάνουσα, νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτας ἢ Ἀρχαιολογικῆ Ἐταιρείας, ἀφ' οὗ ἐλαχίστη ἀπαιτεῖται δαπάνη, τὰ δὲ εὐρήματα εἰσι γνωστὰ καὶ προφανῆ.

Διὰ τίνα λόγον καὶ πότε διελύθη καὶ ἐγκατελείφθη ἡ πόλις τῶν ἀρχαίων Θαλαμῶν δύσκολον εἶνε νὰ γνωσθῇ. Ἱστορικῶς μνημεῖα δὲν ὑπάρχουσι ἄλλως οὐδέποτε συνέβη πειραταὶ βεβαίως δὲν ἐπέδραμον ἐναντίον μεσογείου καὶ φύσει ὄχυρᾶς πόλεως, ὡς οἱ κάτοικοι ὑποχωρήσασιν εἰς τὰ ἐνδοτέρα ἐπ' ἀσφαλεῖα, ὡς συνέβη ἐπὶ τῶν ἄλλων παλαιῶν πόλεων. Εὐλόγως δὲ εἰκάζω, ὅτι ἐμφύλιον πόλεμον μεταξὺ τῶν γένων ἠνάγκασαν τοὺς Θαλαμίους, ὡς ἐγένετο ἐν Μάνῃ πανταχοῦ, νὰ χωρισθῶσιν εἰς ἰδίαν συνοικίαν, νὰ ἀποτελέσωσι δὲ περὶ τὰς πηγὰς καὶ τὰ ἄκρα τῆς πόλεως αὐτοτελεῆ χωρία. Καὶ ὅντως, περὶ τὸν περίβολον τῶν ἀρχαίων Θαλαμῶν ὑπάρχουσι νῦν πολλὰ χωρία, τὰ Μπουλτσιάνικα, τὰ Σωματιανὰ, ἡ Σβίνα, τὸ Κουτήφαρι, ὁ Γουράτος, τὸ Κόμμανι καὶ τὸ Νεμισί, κεί-

μενα ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν, φαίνονται δὲ τὰ ἐρείπια καὶ ἄλλων καταστραφισῶν συνοικιῶν παρὰ τὰς ἐγκατελειμμένας πηγὰς.

Καταλήγων σήμερον, ἐπιφυλάσσομαι νὰ πραγματευθῶ διὰ τῆς προσοχῆς ἐπιστολῆς μου εἰδικῶς τὸ ἱστορικὸν σκῆδάλον τῶν σλαβικῶν ἐποικιστῶν.

Ἐρρωσο Σὸς Π. Κ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τελίωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ πένθους τὴν θλιβεράν ἐπέτειον τῆς διὰ βομβαρδισμοῦ καταστροφῆς τοῦ Παρθενῶνος. Συνεπληρώθησαν ἔκτοτε δύο αἰῶνες, ἀλλὰ δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες ἂν διαρρέουσι δὲν θ' ἀποπλύνωσι ποτε τὸ στίγμα, ὅπερ ἐνεκόλαψε τότε ἐπὶ τοῦ ἰδίου μετώπου ἡ Δύσις, ἡ νῦν ταπεινὴ τοῦ Παρθενῶνος προσκυνητρία.

Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ παλαιῶν τῆς Ἐβδομάδος φύλλου: «Ὅπου ἰσάμενος ποτε ὁ φιλόπολις ρήτωρ εἰδένυε τὰ «Προπύλαια ταῦτα», τὸ κλειὸς δὴλῶν τῶν Ἀθηναίων, ἐκεῖ ἀξιωματικοὶ τῆς βενετικῆς στρατιάς δεικνύοντες τὴν Ἀκρόπολιν διηθῆνον τὸ πῦρ κατὰ τοῦ ἀμυμήτου ἔργου τοῦ Ἰκτινίου, δι' αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ὄντος ἡ πρῶτος ἀποθήκη. Καὶ ὁ θερμὸς αὐτῶν πῶθος δὲν ἐβράδυνε φεῖ! νὰ πληρωθῇ. Τὴν πέμπτην ἀπὸ τῆς πολιορκίας ἡμέραν, τὴν ἑσπέραν τῆς 16/26 Σεπτεμβρίου 1687, ὄλμος τις βληθεὶς ἀπὸ τῶν βομβῶν τῶν ἐστημένων κατὰ τοὺς ἀνατολικούς τῆς Ἀκροπόλεως πρόποδας πεσὼν ἐν τῷ ναφ' ἀνέβλεψε τὴν πυρτιδα. Βροντῆ καταχθονία, ὡσεὶ μύριοι κεραινοὶ κατέπεσαν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ποταμοὶ πυρὸς ὡσεὶ ἐξερράγησαν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ βράχου, ἐφ' οὗ ἡ ἀκήρατος μεγαλοφυΐα ἔστησε τὰς ἐν τῇ τέχνῃ εὐποπεστάτας τοῦ καλοῦ παραστάσεως, ἀντήχησαν εἰς τὰς χαράδρας τῶν περιστεφάνων τὴν πεδιάδα τῶν Ἀθηναίων ὀρέων. Ὅα ἐστίναι ἐν ὀπόντιος κλύδων, καὶ αἱ πηγὰι τοῦ Ἰκτινοῦ καὶ Κηρισσοῦ, μαρτύρων τόσοσιν οἰχομένου κάλλους, δὲν θὰ ἐκύλισαν τὴν νύκτα ἐκείνην τὰ ἀγνὰ αὐτῶν οἰθῆρα, θλιβόμενοι διὰ τὸ οἰκτρὸν πάθος. Ἄλλ' ἀπὸ τῶν στομάτων τῶν βανδάλων πολιορκητῶν ἐξερράγη θηριώδης κραυγὴ χαρᾶς, ἀπαισιωτέρα τῆς ἐκρήξεως, ἣτις κατηρέψεως τὸ σέμνον τοῦ Ἰκτινοῦ ἔργον. «Viva la nostra Republica» ὡρῶνοντο οἱ Βενετοὶ, «Siege, lebo hoch Graf Koenigsmark οἱ Γερμανοὶ, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἐκαστος γλώσσῃ ἐξεδήλουν τὴν σποτεινὴν αὐτῶν χαρὰν ὁ σύγκλας ὄγκος τῶν Σουηδῶν, Γάλλων, Ἑλβετῶν, Σκλαβῶνων, Τσικανῶν καὶ δὴ τῶν Μελιταίων.»

Καὶ τὴν μὲν ἱστορίαν τοῦ ἀπαισίου γεγονότος, γράφεισιν ὑπὸ τοῦ γλαφυροῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Κ. Γ. Ζησοῦ, παρέθετο ὡς ἄνω ἐκτενῶς ἐπὶ παρελθούσῃ ἐπιτεφῆ ἡ Ἐβδομάς, πρώτη ἀναμνήσασα τὴν ἡμέραν, ἣτις εἶδε ἡμέρα πένθους νὰ λογί-

ζῆται ἄλλα τίς διηγῆσεται τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς διακοσιετηρίδος καὶ τοὺς βομβοβολισμοῦ τῶν ἡμερῶν καὶ τὴς περιγρᾶφαι τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ τὰς στήλας, αἵτινες ἐβράχησαν διὰ μελάνης ἀθῶων; . . . Ἡρώς δὲν ἦσαν νῦν οὐδ' ὁ Μοροζίνης, οὐδ' ἄλλος τις φράγκος βάνδαλος. Ὁ ἁγῶν ἦτο ἐμφύλιος. Καὶ θῆμα νῦν δὲν ἔπεισε τὸ κλημιάμαρον ἀέτωμα τοῦ Ὀλύμπου τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἀλλ' ἀπλῶς . . . μία μαθηματικὴ ἀλήθεια.

Τῇ 26 Σεπτεμβρίου (ν), λέγει ὁ Μοροζίνης ἐν τῇ ἐκθέσει του, ἔπεισε ἡ βόμβα, ἣτις ἐπήνεγκε τὴν ἀνεπανόρθωτον καταστροφὴν. Τῇ 26 συνεπῶς τοῦ ἰδίου μηνός (ν) εἶδε νὰ τελεσθῇ ἡ διακοσιετηρὶς τῆς ἀπογραφῆς ἡμέρας· αὐτὸ ἐξάχεται τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μετεωρολογικῶν ὑπολογισμῶν. Ἄλλ' ὄχι, εἰπὸν τινεῖς. Μεταφέρωμεν τὴν ἡμερομηνίαν εἰς τὸ ἰδικόν μας ἡμερολόγιον. Πολὺ καλᾶ· εἰς τὰς 14 λοιπὸν. Ναί, ἀλλὰ τώρα προσθέσατε δύο ἡμέρας διὰ τὴν διαφοράν τῶν ἡμερολογίων. . . . Ὅχι, δὲν προσθέτομεν! Ἀφαιρέσατε σῖς. Δὲν ἀφαιροῦμεν· καὶ ἔρχετο ὁ τρουερός ἁγῶν, ὅστις θὰ ἐλάμβανε φρικτὰς διαστάσεις, ἀντὶ τὸ μετεωρολογικὸν δελτίον δὲν ἐσημίου ὕψην τῆς θερμότητος.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα δὲν ἐσαρηνίσθη ἐτι διὰ τοὺς ἀπλουστεροῦς. Καὶ δὲν θὰ σαρηνίσθη ἴσως, ἀν οἱ παρ' ἡμῶν κ. κ. μαθηματικοὶ δὲν ἀποφανθῶσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἐκπληροῦντες, ἔστω καὶ μὴ ἐρωτώμενοι, στοιχειώδεις αὐτῶν καθήκων.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος μετὰ χαρᾶς ὑπεδέχθη κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὸν νεαρόν τῆς Γαλλίας ἐξορίστον, τὸν Ἐρρίκον πρίγκηπα τῆς Ἀυρηνίας, ὅπως ἐπίσης· κατὰ τὴν παρελθούσαν οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων γηθοσύνως ἐχαιρέτισαν τὴν ὠραίαν αὐγὴν, ἣτις ἐπεράνη ἀνατέλλουσα ἐπὶ τῆς Γαλλίας διὰ τῆς διακρύψως ἢ μᾶλλον τοῦ προγράμματος, ὅπερ ἡ νόμιμος αὐτῆς δυναστεία ἀνεκρίνωσεν. Οὐχὶ διότι σπείρομεν ἐλπίδας παρὰ τὸν ἰδρυθσομένον ἠρόνον τοῦ Κόμητος τῶν Παρισίων, οὐδ' ἀπλῶς· λόγφ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ στέμμα τῶν Καπετιδῶν. Οἱ Ἕλληνες ἠυφράνησαν ἐπὶ τούτῳ, διότι ἀγαπῶμεν τὴν Γαλλίαν διὰ τὴν Γαλλίαν, καὶ διότι ἐπισπῆμεν ἐπίσης κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, καθ' ἣν κυριαρχοῦσιν οἱ δημοκρατικοί, ὅτι «μόνον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ μοναρχικοῦ πολιτεύματος δύναται ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν προτερὰν ὑπεροχὴν τῆς» διὰ τὴν διάδοσιν τῶν εὐγενῶν ιδεῶν, ὧν ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀπόστολος, διὰ τὸ καλὸν τῆς παγκοσμίου εὐημερίας, ἣς ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σημαϊφόρος!

Ἡ ΓΥΝΗ ΕΝ Τῇ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΗΘΥΟΑΗ ΑΥΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΜΕΛΛΟΝΤΙ

Ἐπὶ τῇ θανάτῳ τῆς ἐξοχῆς Ἑλληνίδος λογίκα Μαργαρίτας Ἀλβάνης Μηνιάτη, καὶ ἔνα γνωρίτωμεν αὐτὴν κάλλιον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, πρὸς ὃ ὡς γράφουσα εἰς ἕνας γλώσσας δὲν ἦτο ὄσον εἶδε γνωστῆ, ἀνακλυόμεν εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνεγνωσάντων καὶ κερύχοντων ὡς πολὺ μὲν ἄ-

νάγνωσμα τοῖς μὴ εἰδῶσι τὴν κωτερότερη πλήρη χάρτις καὶ γνώσεων μελέτην αὐτῆς περὶ Γυναικός, ἣν ἐν μεταφράσει ἐδημοσίωσεν τὸ πρῶτον ἐν τῷ πρὸ δωδεκαετίας ἐκδοθέντι Ἀττικῷ Πιερρολογίῳ τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν συνεργάτου κ. Βιρηνίου Ἀσασίου.

Τὸ περὶ γυναικὸς ἀντικείμενον, πολλάκις βασανισθὲν ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὑπῆρξε πάντοτε τὸ προσηλὲς θέμα ποιῆσεων, ἱστοριῶν, παραδόσεων, διηγημάτων. Αἱ μέχρις ἐνθουσιασμοῦ θαυμασθεῖσαι τῆς γυναικὸς ἀρεταί, αἱ καταγελασθεῖσαι ἢ ὡς μυσσαρεὶ παρασταθεῖσαι αὐτῆς κακίαι ἐδωκαν ἀφορμὴν εἰς ἀτελευτήτους συζητήσεις, ὑπερβολικωτάτους ἐπαίνους, ἐξουτελεστικωτάτας σατύρας. Σκοπὸς οὖσα τῆς κακοβουλίας τῶν ἀρχαίων ἀνδρῶν, εἰδῶλον ζηλοτύπων ἑραστῶν, ἀναθιβαζομένη ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἢ τοῦ ἱερῶματος ἐπὶ ἀκαθῆκτων θαυμαστῶν ἢ ἀδυσωπῆτων ἐχθρῶν, θεὰ καὶ ἔμπουσα ἀλλεπκλήλω, ἀνεξήγητος στήγῃ, ὡς ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἢ χαλεπῶν αὐτῆς ὄψεων, ἡ γυνὴ μεγάλως ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πρὶν ἢ γνωσθῇ ἡ ἱστορία καὶ κατόπιν.

Πολλῶν πρὸ τῆς ἱστορίας μανθάνομεν ἐκ τῆς ἀνευρέσεως διατρήτων τινῶν χαλκίων καὶ ἐνίων ἀργιλλωδῶν κοσμημάτων, εἰς τὸν ἥλιον ἐψημένων, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἠσχολεῖτο περὶ τῆς γυναικὸς καὶ εἰργάζετο πρὸς εὐπρέπειαν καὶ καλλωπισμὸν αὐτῆς. Αἱ αὐταὶ διαθεσεις, τὰ αὐτὰ πάθη ἀπαντῶσιν ὑπὸ ἄλλας μορφάς, διότι κατὰ βῆθος ὁ ἀνθρώπος εἶνε πάντοτε ὁ αὐτός. Μόνη ἡ καλλιέργειά τοῦ πνεύματος, ἡ διάπλασις τῆς καρδίας καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ λογικοῦ μεταβάλλουσιν ἢ δίδουσιν αὐτῷ ἄλλοιαν διεύθυνσιν. Ἐν τῇ ιδεῶν ἐκαστοῦ λαοῦ συλλαμβάνομεν τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς κατέχουσαν τὴν ὑπερέχτην βαθμίδα. Ἡ Παλλάς ἐδέσποζε τῶν Ἀθηναίων, ὡς τὰ ἀρίστα κεκτημένη τοῦ ἔθνους τῆς πλεονεκτήματα. Κάλλος, ἰσχύς, χάρις, φρόνησις, θέρρος ἀνδρῶν, ἄσπασαι αὐταὶ αἱ ἀρεταὶ διέλαμπον ἐν αὐτῇ ὑπὸ τὴν γυναικίαν μορφήν καὶ τὸ θελγντρον. Διὰ τοῦ μύθου τῆς θεᾶς ἐξερχομένης ἐνόπλου ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς παρίσταται τὸ αὐθόμητον τῆς γυναικός, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ δύναμις, ἣν εἶχεν ἡ τῆς παρθένου αἰγίς, ἡ προστατευουσα αὐτὴν ἀπὸ πάσης προσβολῆς καὶ ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ χαριεὶς οὗτος μῦθος δὲν κεντοῦντο ἀρκούντως, ὡς ἡμῖν δοκεῖ, ὑπὸ τὴν μυστικὴν αὐτοῦ ἐποφὴν τῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Ἄλλως τε δὲ ἡ ἡρωικὴ Ἑλλάς, ὑπέκουσα εἰς τὰ θελγντροα τῆς Ἀρροδίτης καὶ τὸ γήγνηρον τοῦ Ἐρωτος, ἐξελέξατο ὡς θέμα τοῦ ἔπους αὐτῆς τὰς τύχας δεκαετοῦς πολέμου, συμβάντος ἐκ τῆς ἀρπαγῆς γυναικὸς κάλλους ἐξαισίου. Τὸ ἡγεμονικὸν ὕψος τῆς Ἑλένης καὶ ἡ ἀπλετοσ αὐτῆς ἀγῆλη ὑπερφυῶς διαγράφονται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου. Ὅτε αὕτη, εἰς τὸν πύργον πορευομένη, διέρχεται πρὸ τῶν δημογερόντων, ἐπὶ τὰς «Σικαῖς πύλας» κληθρομένων, οἱ γέροντες Τρῶες, ἀμα τῇ ἐμφανίσει τῆς θεᾶς ἐκείνης κάλλονός, ἐκπληκτοὶ καὶ συγκεινημένοι ἐκ θαυμασμοῦ, λέγουσι πρὸς ἀλλήλους σιγηλῇ τῇ φωνῇ:

* Οὐ νέμεις, Τρώας καὶ ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τούτῳ ἀπὸ γυναικῶν πολλὸν ἄλγος πάσχειν
 Αἰεὶς ἀθανάτη θεὸς εἰς ὅσα εἴκοιεν. κ(1)
 * Οὐδὲ βίωσι παράδοξον, ἂν Τρῶες οἱ καὶ οἱ ἐκνήμιδες
 ἸΑχαιοὶ
 πάσχειν πρὸ πολλοῦ δὲν ἐνεκεν αὐτῆς τῆς γυναικὸς
 ἠμοιάει υπερβολικῶς κατὰ τὴν ὄψιν πρὸς ἀθάνατον
 θεῶν.

Οὐδέποτε γυνὴ παρήγαγε τοιαύτην ἐν-
 τύπωσιν· τὸ κάλλος κατέβαλε τὸ πᾶν· οἱ
 γέροντες εὐρίσκουσι φυσικὸν τὸν πολυετῆ
 ἐκείνον πόλεμον καὶ τὴν ἀλληλοσφαγίαν,
 τὴν γενόμενὴν χάριν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ
 ὠραίου ἐκείνου πλάσματος.

Τὸ ἱερὸν τῆς γυναικὸς μυστήριον ἀπεκα-
 λύθη διὰ τῆς λατρείας τῆς Δήμητρος,
 ἥτις, μετὰ μακρὰν σειρὰν δοκιμασιῶν, ὠ-
 δήγει τὸν μύστην εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν
 ἀλήθειαν. Ἡ γυνὴ ἐν Ἑλλάδι, τὰ ἱερὰ
 μυσθεῖσα καὶ ἀσχολουμένη περὶ τὰς τέχνας
 καὶ τὰς ἐπιστήμας, διέγχετο τὴν παιδείαν
 αὐτῆς καὶ τὴν πνοὴν τῆς ἰδίας ἐμπνεύσεως
 ἐφ' ὅλου τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ Διοτίμα, ἣν
 ἐπῆνεσεν ὁ Σωκράτης, καὶ ἡ Ἀσπασία δὲν
 ὑπῆρξαν μόναι ἐκ τοῦ φύλου αὐτῶν. Αἱ πε-
 ριβόητοι ἑταίραι, βασιλίδες τῆς καλαισθη-
 σίας καὶ πάσης ἐλευθερίας τέχνης, ἐγένοντο
 ὁ ὑπογραμμὸς εἰς τὴν ἀβροτάτην τῆς ἀρ-
 χαιοῦς κοινωνίας. Ἡ εὐφροσύνη καὶ ὁ λυ-
 ρισμὸς ἀνεκμπτόν ὑπὸ τὰ φλογερά αὐ-
 τῶν βλέμματα. Μουσική, φιλοσοφία, ἔρωσ,
 τὰ πάντα συνεκτόνουν τὸ πᾶν φαίρα αὐ-
 τῶν συμπόσια, ἀπαστρέποντα ἐκ νεότη-
 τος καὶ ζωῆς, εὐωδιάζοντα ἐξ ἀνθέων, πο-
 τιζόμενα ἐξ εὐχμῶν οἴνων. Καλλιτέχναι,
 ποιηταί, φιλόσοφοι καὶ ὠραῖαι γυναῖκες ἀ-
 πετέλου ἀνοδοῦσαν, ἐν ἧ τὸ πᾶν ἀνεμι-
 γνύετο ἐπιχαρίτως, τὸ πᾶν εὐρίσκειτο ἐμ-
 πρεπόντως τεταγμένον.

Ἄλλ' ὅσα μέγα καὶ ἂν ὑπῆρξε τὸ κρά-
 τος τῆς ἑταίρας, οὐχ ἦττον καὶ ἡ νόμιμος
 σύζυγος, ἡ οἰκοδόσποινα, δὲν ἐτύγγανεν
 οὐσα πάντα ἀπόκληρος. Κατεῖχε καὶ αὐτὴ
 θέσιν ὠρισμένην ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Εἶχε δι-
 καιώματα εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου, ἐ-
 μερίμνα περὶ αὐτοῦ, διηύθυνε τὰ τῆς φι-
 λοξενίας. Ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν κατ-
 ἀντικρυ τοῦ συζύγου, καθὼ ὀμοταγῆς
 ἀπὸ, καὶ ἀπήλασε τιμῆς καὶ σεβασμοῦ
 παρ' αὐτοῦ τε καὶ τῶν τέκνων· διὸ καὶ
 ὕγιως ἐπέδρασαν ἐφ' ὅλου τοῦ ἔθνους, τοῦθ'
 ὅπερ οὐ πάντοτε ἀνευρίσκομεν ἐν ταῖς με-
 ταγενεστέραις κοινωνίαις.

Σύμβουλος ὡς χρησιμοδότρια, μεταμεμορ-
 φωμένη εἰς θεῶν ἢ μοῦσαν, τιμωμένη ὡς
 Ἀρτεμῖς, ἐμπνεύουσα τρόμον ὡς Ἐκάτη,
 Νέμεισις ἢ Ἐρινύς, λατρευομένη ὡς Ἀρ-
 φροδίτη, Σειρὴν ἢ Κίρκην, φοβερά ὡς ἡ
 Βακχίς, ἢ μετ' ἀνωρθωμένων τριχῶν γοε-
 ρῶς κραυγάζουσα καὶ σπασμωδικῶς ὄρου-
 μένη, ἡ γυνὴ ὑπὸ τὰς διαφορὰς ταύτας
 μορφῆς κατεγούτευσεν ἢ κατεπτόθησε τοὺς
 προγόνους ἡμῶν. Αἱ δὲ ἀρεταὶ αὐταὶ καὶ
 τὰ προτερήματα, αἱ καλῖαι καὶ τὰ ἐλατ-
 τώματα, ταῦτα μὲν κατακριθέντα, ἐκείνα
 δὲ ἐξυμνηθέντα, ἔδωκαν χώραν εἰς μυθεύ-
 ματα πλείστον ὅσον ἐνδιαφέροντος.

Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τῆς ἀπολυτρώ-
 σεως, ἐν θρησκείᾳ ἀγάπης καὶ ἀληθείας, ἡ
 γυνὴ, πάντοτε μεγαλόθυμος καὶ πιστὴ, διε-

κρίθη διὰ τῶν ἀρίστων αὐτῆς ἀρετῶν. Ἀρ-
 γωγὸς οὐσα τῆς λατρείας, διάκονος καὶ
 φίλη τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν, ἀπὸ τῶν χρό-
 νῶν ἦδη τῶν Ἀποστόλων, συντελοῦσα εἰς
 τὸ ἀγαθὸν διὰ τῆς ἐνεργου ἀπὸ τῆς συνδρο-
 μῆς, ἐξήσκησε τὸ ἱερὸν ὑπόδηγμα κατὰ
 τοὺς τέσσαρας πρώτους τῆς Ἐκκλησίας
 αἰῶνας, ἀνελοῦσα μέχρι τοῦ ἀξιώματος
 τῆς πρεσβυτείας² διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν
 χειρῶν καὶ ἀπάσης τῆς μυστικῆς ἱεροτελε-
 σίας τῶν προσηλυτῶν τῆς ἐν Χριστῷ πί-
 στεως. Προήδρευε αὐτὴ τῶν χριστιανικῶν
 συνελεύσεων, ἐκήρυττε τὸν λόγον, προση-
 λυτίειε διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς πειθοῦς καὶ
 τῶν ἀκαθέκτων τοῦ φύλου τῆς γούτρων.
 Ἐμπνεύουσα σεβασμῶν διὰ τῶν μεγάλων
 προτερημάτων τοῦ τε πνεύματος καὶ τῆς
 παιδείας διέχετο περὶ ἑαυτὴν στεφάνην φω-
 τεινήν, ἥτις, ὡς φαίνεται, δὲν ἦτο πάντῃ
 ἀμέτοχος κινδύνων διὰ τὸ ἀνδρικόν φύλον.
 Ὄθεν, φοβηθεῖσα τὴν ἐπιρροὴν ταύτην, ἡ
 ἐν ἔτει 390 Σύνοδος τῆς Καρχηδόνος οὐ
 μόνον ἀπηγόρευσε εἰς τὴν γυναικὰ νὰ κα-
 τηγῆ, νὰ βαπτίζῃ, ἀλλ' ἐτι δὲ καὶ νὰ
 σπουδαίῃ, μόνον μετὰ τοῦ συζύγου τοῦτο
 ἐπιτρέπουσα. Ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ
 ἄμβωνος αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ γνώσεις τῶν
 Ἑλληνίδων ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆς νέας
 κοινωνίας. Ἀφωσιμῶμαι φίλαι τῶν ἀγίων
 ἀνδρῶν, ἀγαθαὶ αὐταὶ καὶ ἡρωικαὶ
 μάρτυρες, ἐδημιούργησαν ποίησιν νέαν, ἀπό-
 πνεύσαν τὴν χάριν τῆς ἰδίας ἀγιοσύνης.
 Ἐλληνίδων ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆς νέας
 κοινωνίας. Ἀφωσιμῶμαι φίλαι τῶν ἀγίων
 ἀνδρῶν, ἀγαθαὶ αὐταὶ καὶ ἡρωικαὶ
 μάρτυρες, ἐδημιούργησαν ποίησιν νέαν, ἀπό-
 πνεύσαν τὴν χάριν τῆς ἰδίας ἀγιοσύνης.
 Διὰ μοναδικῶν δὲ αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως,
 οὐτίνος ὅμοιον δὲν ἄπαντ' ἐν τῇ ἱστορίᾳ,
 ἠδυνήθησαν βραδύτερον νὰ διατηρήσωσιν
 ἀνέπαφα ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὰ εὐγενῆ
 αὐτῶν πλεονεκτήματα.

Βεβαρμέναι ὑπὸ θλίψεων, πάσχουσαι
 ὑπὸ τὸν ζυγὸν μουσάρων τυράννων καὶ παρ-
 ανόμου πίεσεως, δὲν ὑπέκυψαν οὐδ' ἐκάμ-
 φθησάν ποτε, ἀλλ' ἐν τῇ ταπεινώσει τοῦ
 ἔθνους τῶν καὶ τῶν περιστοιχιούντων αὐτάς
 αἱ ἐνάρετοι ἐκείναι γυναῖκες διετήρησαν εἰς
 τὸ γένος τῶν τὸν τύπον τῆς ὠραιότητος
 αὐτῶν ἀναλλοίωτον. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ
 τῶν κινδύνων καὶ τῆς ἀποτινάξεως τοῦ ζυ-
 γοῦ ἐξέθησαν τὸ ἀβρὸν αὐτῶν στήθος πρὸς
 ὑπεράσπιαν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος,
 καὶ προετίμησαν πάντοτε τῆς ἀτιμίας τὸν
 θάνατον.

Τὴ ἤθελε γίνεαι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπὸ
 τὸν βαρὺν τῶν κατακτητῶν ζυγόν, εἰ μὴ
 εἶχε τὴν ἱερὰν αἰγίδα τῶν γυναικῶν ἐκει-
 νῶν, αἵτινες τὸν ἐβάσταζαν; Πολλὰκις οἱ
 ἄνδρες ὑπέκυψαν ἐξ ἀνάγκης τῷ τυράννῳ,
 ἀλλ' αἱ γυναῖκες, ἐξεγερθεῖσαι κατὰ τῆς
 εἰμαρμένης καὶ πισταὶ τῇ πατρίδι, τῇ οἰ-
 κογενεῖᾳ καὶ τῇ θρησκείᾳ τῶν, φοβοῦμαι
 μόνον τὸν Θεόν, πιστεύουσαι εἰς τὸ ἀγα-
 θόν, μετῆλθον ἀπάσας τὰς ἀρετὰς τὰς ἀπο-
 τελοῦσας τὸ στήριγμα τῆς ἀνθρωπότητος
 καὶ τὴν ἰσχὺν παντός πολιτισμοῦ.

Μετὰ τὸ σάος τοῦ Μέσου Αἰῶνος καὶ
 κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως, ὡς
 καλοῦσιν αὐτὴν ἐν τῇ Δύσει, πολλαὶ γυ-

¹ Πράξ. σ', 1, 1Β', 12.
² Περὶ τῶν πρεσβυτέρων ἡ πρε-
 σβυτεῖδων ἢ προκαθημένων γυναικῶν,
 ἕρα κανόνα ἰα' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου.

ναῖκες ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ἐκτίσαντο με-
 γάλην εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστή-
 μας φήμην. Ἐκεῖ ἡ Βικτωρία Κολλόνα,
 ἡ Βερενίκη Γαμβάρια διεκρίθησαν διὰ τῶν
 κλασικῶν αὐτῶν σπουδῶν. Ἡ δὲ Ἰππο-
 λύτη Σφόρτσα, θυγάτηρ τοῦ διασώζον-
 τος ἀνδρὸς, ἠξιώθη ἐνθουσιωδῶν ἀνευ-
 φημιῶν ἐν τινὶ ἐκ λογάδων συνελεύσει, γε-
 νομένη ὑπὸ τὸν θόλον τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ
 μητροπόλεως, ἐν ἧ ἀνέγνω προσλαλίαν λα-
 τινιστῆ. Αἱ εὐγενεῖς αὐταὶ δεσποιναι, ὡφε-
 λούμεναι τὴν ἀνεσιν τῆς κοινωνικῆς φω-
 θέσεως, ἀνυψώθησαν διὰ τῆς καλλιέργειας
 τῶν Μουσῶν ὑπεράνω τῶν ἀβλιότητων καὶ
 τῶν ἀδικῶν αἰῶνος διεφθαρμένου καὶ ἐξη-
 χριωμένου, εἰ καὶ πολυμαθοῦς, σαφοῦ,
 πλοσίου ἀριστοτεχνικῶν μεγάλων καλλι-
 τεχνῶν, οἱοὶ Λεονάρδος ὁ ἐκ Βυζίου,
 Μιχαὴλ Ἀγγελος, Ραφαῆλος, Τιτιανός,
 Κορρέγιος, οἵτινες διὰ τοῦ δημιουργικοῦ
 αὐτῶν πνεύματος ἀνεβίβασαν τὴν τέχνην
 εἰς τὴν περιωπὴν ἐκείνην, ἣν εἶχεν ἐπὶ τῆς
 ἐποχῆς τοῦ Φειδίου, τοῦ Ἰκτινίου καὶ τοῦ
 Πολυγνώτου.

Ἐν ᾧ ἐν τῷ Βορρᾷ ἡ Μεταρρυθμισίς
 διετράνω τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνθρωπίνης
 συνειδήσεως, ἐπαναστάσης κατὰ τῶν κατα-
 χρήσεων τῆς δεσποτατίας, ἐν Ἀγγλίᾳ
 καὶ Σκωττίᾳ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ γυναικῶν
 ἤρξαντο ἀκολουθεῖσαι τὸ παράδειγμα τῶν
 Ἰταλιδῶν. Ἐπὶ Ἐρρίκου Η' ἡ λαίδη
 Ἰωάννα Γραία ἐγένετο τὴν ἑλληνικὴν καὶ
 τὴν λατινικὴν τόσῳ καλῶς, ὅσῳ καὶ τὴν
 καθημερινὴν προσευχὴν τῆς, ἐν χώρα ἔνθα
 μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐξηκολούθησεν ἡ
 κλασικὴ παιδείουσι τοῦ γυναικείου φύλου.
 Κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα πλήθος ἐνδό-
 ξων γυναικῶν, ἐν αἷς ὡς δύο περιλαμπεῖς
 ἀστῆρες σελαγίζουσιν αἱ Κυρία Στάελ καὶ
 Ρολάνδου, διεκρίθησαν διὰ τὰ ἔξοχα αὐ-
 τῶν προτερήματα. Ἐπὶ δὲ τῶν ἡμερῶν ἡ-
 μῶν ἡ Γεωργία Σάνδη ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἡ ἐν
 Ἀγγλίᾳ Γεωργία Ἐλιστ ἐκτίσαντο ἀπει-
 ρον δόξαν, ὡς μυθιστοριογράφοι, ἐν ταῖς
 μυθιστορίας τῶν ὀπίω μωγαγευμένοι ὑπὸ
 τῆς χάριτος τοῦ ἐπαγωγῶ αὐτῶν ὕψους
 καὶ τῆς γραφικῆς ἐκθέσεως τῶν μεγαλοπρε-
 πῶν εἰκόνων, θαυμάζομεν ἦν κατέχουσαι
 γνώσιν τῶν ἑλατηρίων τῆς ἀνθρωπίνης
 καρδίας, ἄτινα φέρουσιν ἐπὶ τῆς σκηπῆς
 μετ' ἀπείρου δεξιότητος. Ἡ Μαρία Σο-
 μερβίλλη δικαίως διεφημισθῆ ὡς μία τῶν
 μᾶλλον ἀξιοσημειωτῶν γυναικῶν τῶν καθ'
 ἡμᾶς χρόνων, ἐπιδοθεῖσα σπουδαίως εἰς τὰ
 μαθηματικά κατὰ τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλι-
 κίας τῆς—διότι πρότερον αἱ κατὰ τοῦ φύ-
 λου τῆς προλήψεως ἀνήγειραν φραγμὸν εἰς
 τὴν ἐλευθερίαν ἀνάπτειν τῶν φυσικῶν αὐ-
 τῆς κλίσεων—διὰ τῶν ὀπίων τὴν σπου-
 δὴν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἶχε δεῖξει
 σφοδρὸν ἔρωτα, ὃν μέχρι τῆς τοῦ βίου
 τῆς διετήρησε. Μετέφρασε τὴν Οὐρανί-
 νίαν Μηνικῆν τοῦ Λαπλάς. Ἡ δὲ συγγραφή τῆς περὶ τῆς Συναφείας

ΕΞΙΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ
 ΛΙΓΕΙΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδωρ Πόου, Μετέφρ. Κ.Ι. Πρασά)
 (τέλος)

Ὁ θάλαμος, ἀποτελῶν μέρος ὕψηλῳ
 καὶ ὡς φρούριον ὠχυρωμένου πύργου, ἦτο
 πεντάγωνος καὶ εὐρύτατος, ἐν δὲ μόνον παρ-
 ραθύρον εἶχεν ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς, κα-
 λυπτόμενον ὑπὸ μεγάλῃς ἕλου, ἧς τὸ θαμ-
 νῶν χρῶμα ἔρριπτεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου
 ἀπαίσιον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης.
 Ὑπεράνω αὐτοῦ ἐξετείνετο τὸ δικτυωτὸν
 γηραιῶ κλήματος, συγκρατούμενον ἀπὸ τοῦ
 τείχους τοῦ πύργου. Ἡ ἐκ μελανωπῆς ὄρου

τῶν Φουσικῶν Ἐπιστημῶν ἐ-
 χρῆσιμωσεν εἰς τὴν παρὰ τῷ πλήθει διά-
 δοσιν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπιστήμης. Ἡ Φυ-
 σικὴ Γεωγραφία αὐτῆς, εἰ καὶ ὀ-
 λιγώτερον τῶν ἄλλων ἔργων τῆς ἐκτιμω-
 μένης, οὐχ ἦττον εἶνε προῖον μετὰ ζήλου
 καὶ ἐπιμελείας φιλοπονηθέν, εἶνε ἄξιον
 μνείας. Ἐργαζομένη δὲ ἀπαύστως ἐπὶ τῶν
 ἀριθμητικῶν συνδυασμῶν, ἀπέθανεν ἐσχά-
 τως ἐν ἡλικίᾳ ἐνενηνκοντα δύο ἐτῶν.

Ἐν Ἀμερικῇ, ἐν ἧ τὸ περὶ γυναικῶς
 καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ζήτημα ἐπὶ πολὺ
 καὶ μετὰ πάθους συνεζητήθη, ἐν Ἀγγλίᾳ,
 ἐν Ρωσίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ εὐρέθησαν κατὰ
 τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους νεάνιδες γενναῖαι
 καὶ τολμηραὶ, αἵτινες, περιφρονησασαί τὴν
 κοινὴν γνώμην καὶ ὑπερνεκίησασαί τὰς δυσ-
 χερίαις τοῦ φύλου τῶν, ἐχάραξαν ὁδὸν ἐν
 τῇ ἐπιστήμῃ. Ἡ ἱατρικὴ, ἡ φυσικὴ, αὐτὴ
 ἡ ἀνωτέρα χειρουργικὴ, εὐρον μαθητριάς,
 αἵτινες μετὰ λαμπρᾶς ἐξετάσεως ἔτυγον δι-
 δακτορικῶν πτυχίων, χωρὶς δ' ἐπιδόθησαν
 εἰς τὰς ὠραίας τέχνας, καὶ ἐν τούτοις νὰ
 φθάσωσιν εἰς τὴν ἐντέλειαν τῶν ἔργων τοῦ
 ἑτέρου φύλου, εἰμὴ κατὰ τινὰ εἶδη τῆς ζω-
 γραφικῆς, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἡ Ρόζα
 Βοννὲρ εἰς τὴν ἀπεικόνισιν ζῶων ἀνέδειξε
 δεξιότητα ἀπαράμυλλον κατὰ τὴν τελειό-
 τητα καὶ ἀπορίμωσιν τῆς φύσεως.

Τῆς ἀσκήσεως τῆς τέχνης πρέπει πάν-
 τως νὰ προηγῶνται γνώσεις τῶν διαφορῶν
 τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Τὸ δὲ λόγιον
 poeta nascitur εἶνε μὲν ἀλήθεια
 ὀμολογουμένη, ἀλλ' ἡ φύσις, μὴ βοηθημένη
 ὑπὸ τῆς παιδείσεως, παράγει μόνον ἀκαλα-
 θύματα. Αἱ δὲ ποικίλαι γνώσεις, αἵτινες
 δέον νὰ συνοδεύσωσιν τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέ-
 χνης, εὐπροσώτεραι εἰσὶ τῷ ἀνδρὶ ἢ τῇ
 γυναικί, ἀλλ' ἡ γυνὴ ἀπολαύει μοναδικῶν
 πλεονεκτημάτων, οὐτίνος ἡ μοῖρα ἐστέρησε
 τὸν ἄνδρα. Ἡ ἔξοχος γυνὴ δημιουργεῖ πολ-
 λάκις τὸ ἰδεῶδες ἐν τῷ τέχνῳ τῶν σπλάγγ-
 χων τῆς, καὶ ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει, ὅτι
 οἱ μεγάλοι νόες, οἱ μεγαλεπήβολοι ἄνδρες,
 οἱ διαφωτιστῆρες πάντες ἐπιστήμας καὶ τὰ
 γράμματα, σχεδὸν πάντοτε κατάγονται ἐκ
 γυναικῶν πεποικισμένων διὰ μεγάλων ἀ-
 ρετῶν, πνεύματος καὶ καρδίας. Αἱ ὅπερ,
 ἠδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, χωρὶς πολὺ νὰ παρ-
 ραδοξολογώμεν, ὅτι ἄπαντες ἡμεῖς εἰμεθα
 τέκνα μᾶλλον τῶν μητέρων ἢ τῶν πατέρων
 ἡμῶν. *Ἄλλω ἡμερῶν τῆς 9^{ης}.*

ΕΞΙΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ
 ΛΙΓΕΙΑ

Ὁ θάλαμος, ἀποτελῶν μέρος ὕψηλῳ
 καὶ ὡς φρούριον ὠχυρωμένου πύργου, ἦτο
 πεντάγωνος καὶ εὐρύτατος, ἐν δὲ μόνον παρ-
 ραθύρον εἶχεν ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς, κα-
 λυπτόμενον ὑπὸ μεγάλῃς ἕλου, ἧς τὸ θαμ-
 νῶν χρῶμα ἔρριπτεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου
 ἀπαίσιον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης.
 Ὑπεράνω αὐτοῦ ἐξετείνετο τὸ δικτυωτὸν
 γηραιῶ κλήματος, συγκρατούμενον ἀπὸ τοῦ
 τείχους τοῦ πύργου. Ἡ ἐκ μελανωπῆς ὄρου

καὶ λίαν ὕψηλὴ ὀροφὴ τοῦ θαλάμου ἐση-
 μάτιζε θόλον καὶ ἦτο κεκοσμημένη διὰ τῶν
 παραδοξοτέρων καὶ φανταστικωτέρων κο-
 σμημάτων, ῥυθμῶ ἡμιγυροθικῶν καὶ ἡμι-
 ρυθμικῶν, ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου δὲ αὐτῆς ἀνήρ-
 τητο διὰ χονδρᾶς χρυσοῦς ἀλύσεως λαμ-
 πτῆρ ἐπίσης χρυσοῦς, ἔχων σχῆμα θυμια-
 τηρίου, διὰ τῶν ἀλλοκότων κεντημάτων
 τοῦ ὀπίου ἐξεχέτο ποικιλόχρουν φῶς. Διά-
 φορα μέρη τοῦ θαλάμου ἦσαν ἐπιστρο-
 μένα διὰ σπανίων ἀνατολικῶν σοφῶδων,
 πολλαχοῦ δὲ ἐκεῖνο λυχνία ἀνατολικῶν
 ῥυθμῶν ἢ νυμφικῆς κλίνης κατὰ τὸν ἰνδικόν
 ῥυθμὸν, χαμηλὴ καὶ ἐκ γεγλυμένου ζύλου
 ἑβένου, ἔφερον ὑπερθεν καταπέτασμα, ὁ-
 μοιον πρὸς νεκρικὴν συνδύνην. Ἄλλ' ὅτι
 κυρίως ἐξέπλησσε τὴν φαντασίαν ἦσαν, φεῦ!
 τὰ παραπετάσματα, ἄτινα ἐκάλυπτον καθ'
 ὀλοκληρίαν τὰ τεράστια ἐκείνα τεῖχη τὸ
 ὕψωμα αὐτῶν ἦτο χρυσοῦν καὶ βαρύτιμον
 λίαν, φέρον ἀκανόνιστος μορφᾶς ἀλλοκό-
 τως, αἱ ὀπίαι ἠλλάσσον διαφόρους ὕψεις,
 ἀναλόγως τοῦ μέρους ἐνθα ἴστατο ὁ παρα-
 τηρῶν· οὕτω, μολὶς εἰσῆρχετο τις, παρί-
 σταντο αὐταὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων του ὡς
 μορφαὶ τερατώδεις, ἐφ' ὅσον ὅμως προῦχῶ-
 ραι, μετεβάλλοντο βαθμηδόν, οὕτως ὅστε ὁ
 θεατὴς ἀλλάσσων θέσεις, ἔβλεπεν ἐαυτὸν περ-
 ριστοιχοῦμενον ὑπὸ σωρείας μουσάρων μορ-
 φῶν, ὁμοίων πρὸς τὰ δημιουργήματα τῆς
 δεσποτατίας τοῦ Βορρᾷ σφοδρὸν δὲ βεῦμα
 ἀέρος, εἰσερχόμενον τεχνηέντως διὰ τοῦ τοί-
 χου ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων, ἐπέτεινε
 τὴν φαντασμαγορίαν, παρέχον εἰς τὸ ὄλον
 ἐμφύχων τρομακτικὴν καὶ ἀποτρόπαιον.

Τοιοῦτος ὁ θάλαμος, φέδηνυσα τὸν πρῶ-
 τον μῆνα τοῦ γάμου μετὰ τῆς δευτέρας μου
 συζύγου.
 Οὐδὲ βίωσι ἀμφίβαλλον ὅτι ἡ σύζυγός μου
 Ροβένα ἐφοβήτο τὸ ἄγριον ὄφος μου, ὅτι
 με ἀπέφυγε καὶ ἐλαχίστην ἔτρεφε πρὸς με
 ἀγάπην, ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον με ἠγαρίσσει.
 Τὴν ἐμίσησεν ὡς δαίμων μᾶλλον ἢ ἄνθρω-
 πος, ἡ δὲ μνήμη μου ἐνετράφα ἀενάως εἰς
 τὴν ἀναπόλησιν τῆς προσφιλοῦς μοι Λι-
 γείας, τῆς σεβαστῆς καὶ ὠραίας νεκρᾶς μου.
 Ἐβυθίζομην εἰς ἀρρήτους ἀπολαύσεις διὰ
 τῶν ἀναμνήσεών μου, τῶν ἀναμνήσεων
 τῆς ἀγνοήσεως, τῆς σφίρας καὶ τοῦ περιπα-
 θοῦς τῆς ἔρωτος. Ἐφλεγόμην δι' αὐτὴν ὑπὸ
 πάθους σφοδροτέρου ἴσως τοῦ ἰδικοῦ τῆς,
 ἐν στιγμῆς μάλιστα διεγέρσεως, ἐπερχο-
 μένης μοι ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὀπίου τὴν
 ἐκάλουν μεγαλοφῶνας διὰ τοῦ ὀνόματός τῆς
 ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς καὶ εἰς τὰ σκιερά
 καταφύγια τῶν κοιλάδων κατὰ τὴν ἡμέ-
 ραν, ὡσαυτεῖ διὰ τῆς ἀγρίας αὐτῆς ἐνεργ-
 γείας τοῦ σποροῦ μου πάθους ἐμελλον νὰ
 τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ἐξ ἧς εἶχεν
 ἀποχωρήσει διὰ παντός ἄρα γε; ἀλλ' ἦτο
 δυνατόν;

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ δευτέρου
 ἀπὸ τοῦ γάμου ἡμῶν μηνός, ἡ λαίδη Ροβένα
 προσεβλήθη ὑπὸ αἰφνιδίως νόσου, διαρκεσά-
 σης ἐφ' ἱκανόν, κατὰ τὰς δεινὰς δὲ νύκτας
 τοῦ πυρετοῦ εἰς λήθαργον διατελοῦσα παρε-
 λθῆν ὁμιλοῦσα περὶ ἡμῶν καὶ κινήσεων, οὐς
 ἤκουεν ἀορίστως ἐν τῷ δωματίῳ, ἀλλὰ δὲν
 προσεῖχον ἐγὼ, ἀποδίδων τοὺς λόγους τῆς

εἰς τὴν ἐκ τοῦ πυρετοῦ σύγχυσι τῶν ἰδεῶν
 τῆς καὶ κυρίως εἰς τὴν φαντασμαγορικὴν
 ἐπιρροὴν τοῦ θαλάμου. Μετὰ καιρὸν τέλος
 ἀνέρρωσεν. Ἀλλὰ δὲν παρήλθε πολλὸς χρό-
 νος καὶ νέα πάλιν προσβολή, σφοδρότερα
 τῆς πρώτης, ἐρριψε τὴν Ροβένα εἰς τὴν θλι-
 βερὰν ἐκείνην κλίνην, καὶ

ένδεχόμενον να ήτο πλάσμα τής φαντασίας μου, είδον να πίπτωσιν έντός του κυπέλου, ως από άοράτου πηγής, τρείς ή τέσσαρες σταγόνες ύγρου διαυγούς και κοκκινοπού. Τάς είδον, άλλ' έκείνη δέν τας είχεν ίδει, και έπιε τον οίνον αδιατάκτως, έγω δέ απεισιώπησα τούσμιμβεθικός, όπερ, μολονότι είχον ίδει έναργώς, εθεώρουν ως προϊόν φαντασίας έζημημένης, ής τήν νοσηράν ενεργειαν έπίτεινον οι τρόμοι τής συζύγου μου, το όπιον και ή νυκτερινή ώρα.

Εύθως έν τούτοις ως ή σύζυγός μου έπιεν, ή κατάσταση τής έχειροτέρευς καταπληκτικώς, τήν τρίτην δέ νύκτα μετά το γεγονός οι ύπηρεται προητοιμαζον τά του ένταφιασμού τής έγώ τότε, όλως μόνος πρό του έσθανωμένου πτώματος τής Ροβένας έντός του φανταστικού έκείνου θαλάμου, ένόμιζον, ίσως τούτο ήτο όνειρον προελθόν εκ του όπιου, ότι άλλόκοιτο μορφαί συνεστρέφοντο ως σκιαί περί έμέ. Περιέφερον άνήσυχος το βλέμμα έπί των μορφών του παραπετάσματος και των ποικιλοχρόων φώτων του λαμπτήρος ζητών δέν ν' αναπολήσω τά συμβάντα τής παρελθούσης νυκτός, διηύθυνα κατά τύχην το βλέμμα έπί του σημείου, ένθα είχον ίδει τήν σκιάν, άλλά δέν εύρον πλέον αυτήν εκει, και, άνακουφισθείς όλίγον, έρριφα πάλιν το βλέμμα έπί τής έν τή κλίνη ωχράς και έπιβαλλούσης μορφής ήσθάνθη τότε κυριούσας με πληθύν άναμνήσεων τής Λιγείας μου και τήν καρδίαν μου πλημμυρούσαν, με όρμην παληροίας, υπό του άρρήτου άλγους, το όποιον έπίσης με είχε καταλάβει και έπί τω θανάτφ εκείνης. Η νύξ προύχρει και έγώ, κατεχόμενος υπό μικροτάτων σκέψεων, ών άντικείμενον είνε εκείνη, ή μοναδική μου υπερτάτη εκείνη λατρεία, έμενον με το βλέμμα προσηλωμένον έπί του πτώματος τής Ροβένας.

Θά ήτο περίπου μεσονύκτιον, ότε αίφνης διέκοψε τούς ρεμβασμούς μου λυγμός τις, ταπεινός και ελαφρός, άλλά λίαν ευδιάκριτος, από τής νεκρικής κλίνης. Έτεινα το ούς, κατεχόμενος υπό τής άγωνίας δεισιδαιμόνος τρόμου, άλλ' ό κρότος είχε παύσει. Παρετήρουν το πτώμα μετ' έπιμονής, άλλ' ουδέ τήν ελαχίστην κίνησιν ήδυνάμην να διακρίνω έπ' αυτού. Έν τούτοις ήμην βέβαιος ότι δέν ήπατήθη. Είχον άκούσει έναργίστατα και έν πλήρει συναισθήσει έμαυτού. Συνεκέντρωσα λοιπόν μετά πείσματος τήν προσοχήν μου έπί του πτώματος, και τφ δντι διεκρίνα καθαρώς ασθενέστατον και μόλις όρατον έρυθήμα, άνελθόν έπί των παρειών τής, και τας φλέβας των βλεφάρων τής έξογκουμένης. Πιεζόμενος υπό άπεριγράφτου φρικής και τρόμου, ήσθάνθη τήν καρδίαν μου συγκοπομένην και τά μέλη του σώματος μου άπονεκρούμενα' άλλ' έπί τέλους άνέλαθον το ήκρος μου, σκαφθείς ότι ή Ροβένα έζη και ότι ήπατήθη εκλαβών αυτήν ως άποθανούσαν, πέραντα δέ έπιμελήθη κατά καθήκον όπως τήν επαναφέρω εις τήν ζωήν' έπέδοθη δέ εις τούτο όλως μόνος διότι, μη έχων ύπηρετας πλησίον μου, δέν ήδυνάμην και να τούς καλέσω, επειδή ουδ' έπί στιγμήν έ-

νόουν να άπελθω εκ του θαλάμου, ή δέ φωνή μου δέν έφθανε μέχρι των δωματίων των. Μετ' ου πολυ όμως το πτώμα επανήλθε και πάλιν εις τήν πρότεραν του κατάστασιν' τήν έπί των παρειών χροιάν άντικατέστησεν ωχρότης πλέον ή μαρμαρίνη, τά χείλη συνεσφιγγήθησαν και έρρικνώθησαν νεκρώσας, έφ' όλου δέ του σώματος διεχύθη θανάσιμος ψυχρότης. Έρρίφθη πάλιν φρικιών έπί του διθανίου και άφέθη εις τας προτέρας μου περι Λιγείας όνειροπολήσεις.

Μία ώρα διέρρευσε ούτως, ότε αίφνης άκούω έν νέου άόριστον κρότον έπί τής κλίνης. Έτεινα το ούς μετ' υπερτάτου τρόμου. Ο κρότος προήρχετο έν στεναγμού. Και πάλιν ώρμησα προς το πτώμα και είδον, είδον καθαρώς τά χείλη αυτού συσπώμενα, μετ' ου πολυ δέ χαλαρωθέντα και άποκαλύψαντα λαμπράν πύρραν μαργαριτωδών οδόντων. Η έκστασις και ό βαθύς τρόμος έπάλαιον ήδη έν τφ πνευματί μου' ή όρασίς μου έσκοτίσθη και το λογικόν με έγκατέλιπε, μόλις δέ μετ' έπιμονον άγώνα κατώρθωσα ν' ανακτήσω το ήκρος και να παράσχω συνδρομήν, τήν όποιαν εκ νέου ήδη μοι έπέβαλλο το καθήκον. Το μέτωπον, αι παρειά και ό λαιμός είχον προσλάβει έλαφράν χροιάν ζωής, δι' όλου δέ του σώματος εκυκλοφόρει θερμότης έπαισθητή και ή καρδιακή χώρα άνεκινείτο άδιοράτως υπό έλαφρών παλμών.

Η σύζυγός μου έζη' και μετά πλειοτέρας ήδη ζήσεως προσεπάθουν να τήν αναστήσω εξ όλοκλήρου. Τή προσέτριφα τας χείρας και τούς κροτάφους, μετήλθον πέν δ,τι εκ πείρας και εκ πολυαριθμων ιατρικών μελετών εγνωρίζον, άλλά μάτην' το έρυθήμα και οι παλμοί και πάλιν έξηφανίσθησαν, τά χείλη άνέλαθον τήν πρότεραν νεκρικήν έκφρασιν και έν μετ' στιγμής άποκατέστη και πάλιν έπί του πτώματος ή παγετώδης του θανάτου ψυχρότης, και προσέλαβον ήδη τούτο τά χαρακτηριστικά σώματος πρό πολλού ένταφιασθέντος.

Και έγώ έβουθήθη έν νέου εις τας περι Λιγείας όνειροπολήσεις μου, ότε και πάλιν, φαντάσθητε ότι άκόμη φρικιά ένφ χαραττω τας γραμμάς ταύτας, προσέβαλε το ούς μου λυγμός από τής κλίνης προερχόμενος. Αλλά τίνι τρόπω να έκθέσω τούς άνεκφράστους τρόμους τής νυκτός εκείνης; ν' αφηγηθώ ποσάκις άλλεπαλλήλως μέχρι τής χαρουγής επανελήθη το άποτρόπαιον δράμα τής αναστάσεως, ήτις άπέληγε πάντοτε εις θάνατον βεβαιότερον και πλέον άνεπανόρθωτον; ή να είπω ότι έκάστη αυτής νέα άγωνία ώμοιάζει προς άλλην κατ' άοράτου άντιπάλου, ής άποτελεσμα ήτο νέα παράδοξος άλλοίωσις τής φυσιογνωμίας του πτώματος;

Είχεν ήδη παρέλθει το πλείστον τής φοβεράς νυκτός, ότε, Θεέ μου! ήτο πραγματικόν ό,τι έβλεπον! ότε το πτώμα έν νέου άνεκινήθη, τήν φοράν δέ ταύτην μετά πλειοτέρας ζωηρότητος, και τοι άναλαμβάνον από βεβαιότερου και φρικωδέστερου θανάτου. Αφ' ικανής ήδη ώρας εκινούμην άκίνητος έπί του σφά, καταβιβρωσόμενος

υπό των σφοδροτέρων συγκινήσεων, ή ελαχίστη των όποιων ήτο υπερτάτος τρόμος. Το πτώμα, είπον, άνεκινήθη εκ νέου' το έρυθήμα άνήρχετο έπί του προσώπου μετά παραδόξου ενεργείας, τά μέλη έχαλαρούντο και, μολονότι τά πάντοτε κλειστά βλεφάρα και αι νεκρική ταινία παρίσταν τήν Ροβέναν ως νεκράν, έφανταζόμην ότι ή σύζυγός μου είχεν ήδη έντέλως αναβιώσει. Αλλ' ό,τι άπλως είχον φαντασθή είδον αυτό μετ' ου πολυ πραγματοποιούμενον, ότε ή Ροβένα τετυλιγμένη διά το σαβάνου ήγήθη και, ταλαντευόμενη, με βήμα ασθενές και τούς όφθαλμούς κλειστούς, ως άνθρωπος διατελών έν όνειρω, προέθη μετά θέρρους εις το μέσον του θαλάμου.

Δέν έτρόμαξα, δέν εκινήθη καθόλου σμήνος άνεκφράστων σκέψεων, παραχθισών έν έμοι εκ τής θέας του ύφους, τής στάσεως και του βαδίσματος του φάσματος, εισέρρευσε με όρμην έν τφ έγκεφάλφ μου, με παρέλυσαν, με άπελίθωσαν. Τήν θεώρουν άκίνητος, ένφ έπί των σκέψεών μου έβασίλευε παράφορος άταξία και άνήσυχος ταραχή. Ητο άράγε αυτή ή ζωσα Ροβένας; ήτο πράγματι αυτή, ή ζωνθή και κανονόφθαλμος Ροβένα; Αλλά διατί, ναι, διατί ν' άμφιβάλλω περί τούτου; το στόμα, το όποιον άκόμη συνεσφιγγεν ή νεκρική ταινία, πώς ήτο δυνατόν να μη ήτο το στόμα τής; και αι παρειά; ναι, ήσαν άκριβώς αι ρόδιναί παρειά τής; και ό πώγων με τούς λακκίστους; Αλλ' είχε λοιπόν το άνόστημά τής άναπνευστή κατά τήν διάρκειαν τής νόσου τής; Έπί τή σκέψει ταύτη κατεκυριεύθην πέραντα υπό άπεριγράφτου παραφοράς, και δι' ενός πηδήματος εύρέθην έμπροσθέν τής; εκείνη όμως ώπισθοχώρησε, μόλις τήν έπλησίασα, και άποκαλύψασα τήν κεφαλήν τής από του σαβάνου άφής να καταπέση άτάκτως μακρά και άφθονος κόμη, κόμη μελανότερα τής ως το πέγραφο του κόρακος μαύρης του μεσονυκτίου ώρας. Και τότε ήρχισε ν' άνοιγη βραδέως, βραδέως τούς όφθαλμούς.

— Α! Άνεκφράγασα, δέν άπατώμαι πλέον! Είνε οι σχετοί όφθαλμοί, οι μαύροι και παράδοξοι όφθαλμοί του άπολεσθέντος έρωτός μου, τής λαίδης, τής ΛΑΙΔΗΣ ΛΙΓΕΙΑΣ!!

Ο ΔΙΚΕΝΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΑΙΝ

(Συνέχεια)

Ο άναγνώστης προβλέπει ήδη ποίας σφοδράς συγκινήσεις θα παραγάγη το είδος τούτο τής φαντασίας. Ο τρόπος του συλλαμβάνει κανονίζει έν τφ ανθρώφω τον τρόπον του αισθάνεσθαι (sentir). Όταν το πνεύμα, μόλις προσέχον, άκολούθη τας άμυδράς γραμμάς εικόνας έν σκεδίφ, ή χαρά και ή θλίψις ήμισα το έγγίζουσιν. Όταν το πνεύμα, προσεκτικώτατον, άκολούθη τας ελαχίστας λεπτομερείας τελείας εικόνας, ή χαρά και ή θλίψις το σείουσιν όλόκληρον. Ο Δικενς κέκτηται τήν προσοχήν ταύτην, και βλέπει άπάσας τας λεπτομερείας, διά τούτο δέ συναντφ πανταχού άντικείμενα ένθουσιασμού. Ουδόλωσ παραιτεί

τον περιπαθή τόνον. Ουδέποτε άναπαύεται το φυσικόν ύφος και τήν άπλήν διήγησιν ή ασταίξεται ή κλαίει δέν γράφει ή σάτυρας και έλεγεία. Κέκτηται τήν πυρόσπουσαν ευαισθησίαν γυναικός, ήτις καγχάζει ή αναλύεται εις δάκρυα έπί τή αίφνιδια προσβολή του ελαχίστου συμβάντος' το περιπαθές τούτο ύφους έν υπερβολική δύναμι, και εις τούτο άποδοτέον το ήμισυ τής δόξης του Δικενς. Οι πολλοί των άνθρώπων δέν έχουσιν ή αδυνάτους συγκινήσεις. Έργαζόμεθα μηχανικώς και χασμώμεθα πολυ' τά τρία τέταρτα των άντικείμενων ουδεμίαν έντύπωσιν μάς προξενουσιν, επαναπαυόμεθα έν τή συνήθειά, και καταλήγομεν εις το να μη δεικνύομεν πλέον τάς σκηνας τής οικιακής οικονομίας, τας μηδαμινάς λεπτομερείας, τας όμαλάς περιπέτειας, άτινα είνε ή βάση τής ζωής. Άνθρωπός τις άναφαινεταί, όστις αίφνης καθιστά πάντα ταύτα ένδιαφέροντα, έτι πλέον, δημιουργή εξ αυτών δράματα, τά μεταβάλλη εις άντικείμενα θαυμασμού, φιλοστοργίας και τρόμου. Χωρίς να εξέλθωμεν τής έστίας ή του λεωφορείου ίδου ήμεις τρέμοντες, με όφθαλμούς πλήρεις δακρύων, ή λυόμενοι εις άπλετον γέλωτα. Μεταμορφώμεθα, ή ζωή ήμών διπλασιάζεται, ή ψυχή θάλλει, αισθάνεται, πάσχει, άγαπφ. Η αντίθεσις, ή αστραπιαία διαδοχή, ό αριθμός των αισθημάτων αυξανουσιν έτι τήν ήμετέραν σύγχυσιν' κυλιόμεθα κατά τήν διάρκειαν διακοσιών σελίδων εις χείμαυρον νέων συγκινήσεων, αντιθέτων και διασταυρούμενων, αίτινες μεταδίδουσιν εις το πνεύμα τήν σφοδρότητα των, αίτινες το παρασύρουν εις παρεκτροπάς και καταπτώσεις, και το έπιρρίπτουσιν έπί τής όχθης ή κατακαγευμένου ή ξηνητημένου. Τούτο είνε μέθη, και το άποτελεσμα έπί λεπτοφυούς ψυχής έσται ισχυρότατον.

Η ευαισθησία αυτή έχει σχεδόν δύο μόνον άποτελέσματα, τον γέλωτα και τά δάκρυα. Υπάρχουσιν έτερα, άλλά δέν τά φθάνει τις ή διά τής ύψηλής ευφραδείας ταύτα είνε ή όδός του ύψηλφ και, ως είδομεν, ή όδός αυτή είνε κλειστή εις τον Δικενς. Έν τούτοις ουδέεις άλλος συγγραφεύς γνωρίζει κάλλιον αυτού να έγγίξη και κινή τον οίκτον' πριν ή τον άναγνώστης δέν ήσθάνθη τούτον οίκτον έν τή καρδία. Η θλίψις παιδίου, όπερ έπιθυμεί να άγαπηθή παρά του πατρός του, και όπερ ό πατήρ του ουδόλωσ άγαπφ, ό άπελιπς έρως και ό βραδύς θάνατος πτωχού νέου, άπασαι αυται αι εικόνας των κρυφίων θλίψεων άφίνουσιν έντύπωσιν άνεξέλεπτον. Τα δάκρυα άτινα χύνομεν εις άνήθη, και μόνην πηγην έχουσιν τον οίκτον. Ο Βαλζάκ, ή Γεωργία Σάνδη, ό Hentahl περιέγραψαν έπίσης τας άνθρωπίνους αθλιότητας. Είνε δυνατόν να τας περιγράψωσι χωρίς να τας συναντήσωσιν; Αλλά δέν τας έπιζητούσι, τας συναντώσιν. Ουδόλωσ σκέπτονται να μάς τας έκθέσωσιν έπορευόμενοι άλλωχού και τας εύρον έν τή όδφ των. Άγαπφσι τήν τέχνην πλειότερον των ανθρώπων δέν γράφουσιν εκ συμπαιθείας προς τούς δυστυχείς, άλλ' εξ έρωτος προς το

ώραιον. Όταν επαναγνώστη τον Μαιμναι, ή συγκινήσις σας δέν είνε ή άγνή συμπάθεια' συναισθάνεσθε' έτι θαυμασμόν διά το μεγαλειον και τήν ελευθεριότητα του έρωτος. Όταν άποτελειώσθη τον Ρεθ Κορίοι, έχετε τήν καρδίαν τεθραυσμένην εκ των βασάνων τής άγωνίας ταύτης, άλλ' ή εκπληκτική επίνους, ή επισώρευσις των γεγονότων, ή αφθονία των γενικιών ιδεών, ή ισχύς τής αναλύσεως, σάς μεταφέρουσιν εις τον επιστημονικόν κόσμον, και ή θλιβερά συμπάθειά σας ήρμεεί πρό του θεάματος τής φυσιολογίας αυτής τής καρδίας. Ο Δικενς ουδέποτε καταπραίνει τήν συμπάθειάν μας, εκλέγει τά άντικείμενα ένθα αυτή άναπτύσσει μόνη και πλέον ή άλλωχού, τήν κατάθλιψιν των πεινώντων και τυραννουμένων παιδιών παρά των διδασκάλων των, τήν ζωήν του εργάτου Στεφάνου κλαπέντος και άτιμασθέντος παρά τής συζύγου του, διακομένου παρά των συντρόφων του, κατηγορουμένου έπί κλοπή, τηκομένου εξ ήμερας έν τφ βυθφ φρέατος ένθα κατέπεσε κατασυντριβείς, καταβιβρωσκόμενου υπό πυρετού, και θνήσκοντος, ότε τέλος φθίνουσι προς αυτόν.

Η Ραχίλ, ή μόνη φίλη του, είνε πλησίον του, και ή παραφορά του, αι κραυγαί του, ή δίνη τής άπελιπίας, έν ή ό Δικενς περικαλύπτει τά πρόσωπά του, προπαρεσκευασαν τήν θλιβεράν εικόνα του θανάτου, όν άγογγύστως ύφίσταται. Ο άντλητήρ άνασύρει σάμα άμορπον σχεδόν, ένφ διακρίνεταί πρόσωπον ωχρόν, εξηγητημένον, ύπομνητικόν, έστραμμένον προς τον ουρανόν, ένφ ή δεξιά χείρ, κατατεθραυσμένη και κρεμαστή, φαίνεται ζητούσα βοήθειαν παρ' άλλης χειρός. Και όμως μειδιά και διά φωνής μόλις άκούομένης λέγει: «Ραχίλ! Η Ραχίλ σπευδεί και κύπτει εις τρόπον ώστε οι όφθαλμοί τής τίθενται μεταξυ των όφθαλμών του πληγωμένου και του ουρανού, διότι αυτός δέν έχει τήν δύναμιν να στρέψη τούς ιδίους του, όπως τήν παρατήρηση. Τότε διά διακεκομμένων λέξεων τή διηγείται τήν μακράν άγωνίαν του. Αφ' ής έγεννήθη δέν εγνωρίσει ή τήν αθλιότητα και τήν άδικίαν' είνε ό κανών' οι αδύνατοι ύποφέρουσιν και επλάσθησαν διά να ύποφέρωσι. Το φρέαρ, εις ό κατέπεσεν, είχε καταπίει πολλούς ανθρώπους, κατέπεσε, συζύγους, υίους, οίτινες ήσαν προστάται οικογενειών. Οι εργάται των μεταλλείων παρεκάλεσαν και έκτέυσαν τούς ισχυρούς, έν όνόματι του Χριστού, να φροντίσωσιν όπως μη ή εργασία των άποθή ή θανάτος των, και να φεισθώσιν αυτών χάριν των συζύγων και τέκνων των, άτινα άγαπώσιν όσον και οι ευγενείς τά ιδικά των' άλλά ματαιώς. Όταν το φρέαρ ειργάζετο, θανάτου άνευ άνάγκης' εγκαταλειφθέν φωνεί άκόμη. Ο Στεφάνος λέγει τούτο άνευ όργης, ήδέως, άπλως, ως τήν αλήθειαν. Έχει πρό αυτόν τον συκοφαντήν του' δέν άγανακτεί' ουδένα κατηγορεί' έπιφορτίζει μόνον τον πατέρα να διαφεύση τήν συκοφαντίαν εύθως ως άποθήνη. Η καρδία του είνε εκει επάνω, έν τφ ουρανφ, ένθα είδε λάμπον άστρον. Έν τή βα-

σάφ του, έπί τής λιθίνης κλίνης, το παρητήρησε, και το θελτικόν και κατανοητικόν βλέμμα του θείου άστρου καταπράβνε διά τής μυστικής αϊθρίας του τήν άγωνίαν του πνεύματος και σώματος του. «Είδον διαυγέστερον, λέγει, και ή προσευχή μου, προσευχή θνήσκοντος, έγένετο όπως οι άνθρωποι δυνήθασιν μόνον να προσεγγίσωσιν άλλήλους, ως ει έγω ό πτωχός θα ήμην έτι μετ' αυτών.» Τόν υπεγείρουσι, και συναρπάζεται βλέπων ότι τον φέρουσιν ένθα το άστρον τούς οδηγεί. Τον φέρουσιν ήσυχώς, διά μέσου των άργων και των στενωπών. Η Ραχίλ κρατεί πάντοτε τήν χείρα του έντός των ιδιων τής. Μετ' όλίγον ή πομπή καθίσταται επικήδεια. Το άστρον τοίς έδειξε τήν όδόν, ήτις φέρει προς τον Θεόν των πτωχών, και ή ταπεινώσις, αι δυστυχία, ή παραγνώρισις, τον ώδήγησαν παρά τφ Αυρωτή του, έν τφ άσυλφ τής άναπαύσεως. 1

Ο Δικενς είνε ό σκεπτικώτερος, κωμικώτερος και άστειώτερος όλων των Άγγλων συγγραφέων. Παράδοξος όμως εύθυμία! Είνε ή μόνη, ήτις δύναται να συμφωνή μετά τής περιπαθούς αυτής ευαισθησίας. Είνε γέλωσ συγγενής προς τά δάκρυα. Η σάτυρα είνε άδελφή του έλεγείου' έν τφ έν συνηγορή ύπερ των καταδυναστευόμενων, το άλλο μάχεται κατά των καταδυναστευόντων. Πληγείς υπό των έμποδιών και των κακιών, ό Δικενς εκδικείται διά του άστείου. Δέν τά εικονίζει, τά τιμωρεί. Ουδέν καταθλίβει πλειότερον των μακρών κεφαλαίων τής συνεχοϋς ειρωνίας, ένθα ό σαρκασμός βυθίζεται έν εκάστφ στίχφ δριμύτερον και διαπαραστικώτερον κατά του αντίπαλου όν εξέλεξεν. Ο Δικενς έγραφε πέντε ή εξ σάτυρας κατά των Άμερικανών, των πωλούμενων έφημερίων των, των μεθύσων έφημεριδογράφων των, των κερδοσκοπών άγυρτών των, των συγγραφέων γυναικών των, κατά τής άγροικίας, τής οικειότητος, τής άλαζονείας, τής βαναυσότητος των, τας ικανάς να κατακρημνίσωσι τυράννον και να δικαιολογήσωσι τον φιλελεύθερον αυτόν, όστις, επανερχόμενος εκ Νέας Υόρκης, έναγκαλιζέται δακρύων τον πρώτον έφοπιστήν, όν παρετήρησεν εις τον λιμένα τής Χάβρης. Συστάσεις βιομηχανικών κοινωνιών, συνομιλία βουλευτου μετά των έντολέων του, όδηγία βουλευτου προς τον γραμματέα του, παράταξις των μεγάλων τραπεζιτικών οίκων, εγκαινιάσις κτιρίου, άπασαι αι φιλοφροσύναι και άπαντα τά ψεύδη τής άγγλικής κοινωνίας έχαραχθήσαν μετ' οίστρου και πικρίας, όμοίον προς τας του Hogartha. Υπάρχουσι μερη ένθα το κωμικόν είνε το σούτφ σφοδρόν, ώστε έχει το ύφος τής εκδικήσεως. Ο Δικενς είνε μελαγχολικός κατά βάθος ως ό Hogartha, άλλ' ως αυτός κινεί τον γέλωτα μέχρι καγχασμού διά των βωμολογιών των εμπνεύσεών του και τής σφοδρότητος των γελοιογραφειών του, ωθει

1 «Τά Δύσκολα χρόνια.» Κεφ. 34ο, «Clair de lune.»
2 Γουλιέλμος Hogartha, έξοχος ζωγράφος των άγγλικών ήθων, δημιουργός τής ήθικής γελοιογραφίας 1697—1764.

τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ παράλογον μετ' ἀφορίας σπανίας. Ὁ Pecksniff του ἐπινοεῖ ἠθικάς φράσεις καὶ αἰσθηματικὰς πράξεις τοσοῦτον γελοίας, ὥστε εἶναι παράδοξος. Οὐδέποτε ἠκούσθησαν τοιαῦτα ρητορικά τερατολογία. Ὁ Sheridan ἔγραψεν ἤδη ἄγγλον ὑποκριτὴν, τὸν 'Iwstph Surface' ἀλλ' οὗτος διαφέρει τοῦ Pecksniff, ὅσον εἰκὼν τοῦ 18ου αἰῶνος τῶν ζωγραφῶν τοῦ Punch. Ὁ Δίκην; πλάσσει τὴν ὑποκρισίαν τὸσον δύσμορφον καὶ ὑπέριμετρον, ὥστε ὁ ὑποκριτὴς του παύει νὰ ὁμοιάζῃ μετ' ἀνθρώπων παρουσιάζει ἐν τῶν φανταστικῶν προσώπων του, ἔχον τὴν δὴν παχυτέραν τοῦ σώματος. Τούτο προέρχεται ἐξ ὑπερβολικῆς φαντασίας. Ὁ Δίκην; μεταχειρίζεται πανταχοῦ τὴν αὐτὴν ελαστικότητα. Ὅπως καταστήσῃ φωτεινότερον τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ δεικνύει, ἐκτυφοῖ τὸν ἀναγνώστην, ἀλλ' οὗτος διασκεδάζει μετ' ἄτοπον αὐτὸν οἶστρον, ὁ ὄργανός τῆς ἐκτέλεσεως τὸν κάμνει νὰ λησμονῇ ὅτι ἡ σκηνὴ εἶναι ἀπίθανος καὶ γελᾶ ἀδύνατον γέλωτα, ἀκούων τὸν ἐργολάβον τῶν κηδεῶν κ. Μούλτ, ἀριθμοῦντα τὰς παρηγορίας, ἀς ὁ οὐκ οἶκος, καλῶς ἐφοδιασμένος διὰ χρημάτων, δύναται νὰ εὐρῆ ἐν τῷ καταστήματι του. Ὅποιος θλίψῃς δὲν θὰ κατεπράυνον αἰ διὰ τεσσάρων ἵππων φερόμενοι ἀμαζαί, αἱ βελούδινα ἀποσκευαί, οἱ διὰ μανδύων ἐξ ἐρίδας ἀποδεδειγμένον κεκαλλωπισμένοι ἥλιοι, τὰ περὰ τῆς στρουθοκαμήλου βεβαμμένα μέλανα, οἱ περὶ ἀκόλουθοι ἐνδεδυμένοι σοβαρῶς καὶ κρατοῦντες ράβδους ἐστολισμένας διὰ χαλκοῦ.²

Συνήθως ὁ Δίκην; μένει σοβαρῶς χαράσων τὰς γελοιογραφίας του. Τὸ ἀγγλικὸν πνεῦμα ἐγκαταίει εἰς τὸ λέγειν πανηγυρικῶς παρὰ φρονίας ἀστεϊσμούς. Ὁ τὸνος καὶ αἱ ἰδέαι ἀποτελοῦσι τότε ἀντίθετον πᾶσα ἀντίθεσι παρέχει ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις ὁ Δίκην; ἀγαπᾷ νὰ τὰς παρᾶ, καὶ τὸ κοινόν του νὰ τὰς ὑποφέρῃ.

Ἐάν ἔκτοτε προσπαθῇ νὰ διασκεδάζῃ, ἐάν παύσῃ, δὲν εἶναι εὐτυχέστερος. Βάσις τοῦ ἀγγλικῆς χαρακτῆρος εἶναι ἡ ἔλλειψις εὐτυχίας. Ἡ ἐνθέρμος καὶ ἐπιμονος φαντασία τοῦ Δίκην; κυριεύεται ἰσχυρότατα ἐκ τῶν πραγμάτων, διὰ νὰ ὀλισθήτῃ ἐλαφρῶς καὶ εὐθυσίᾳ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας των. Εἰσχωρεῖ, στριβίζεται, ἐμπήγνυται, ἐμβαθύνει ἅπανσι αἱ σφοδραὶ αὐταὶ πράξεις εἰσὶν ἀγῶνες, καὶ πάντες οἱ ἀγῶνές εἰσι βάσανοι. Διὰ νὰ εἶναι εὐτυχὴς πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρὸς ὡς Γάλλος τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ φιληθδὸνος ὡς Ἴταλός τοῦ 15ου, δὲν πρέπει νὰ ταράσσεται ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἢ νὰ ἀπολαμβάνῃ τούτων. Ὁ Δίκην; ταράσσεται καὶ δὲν ἀπολαμβάνει. Λάβετε ἐν τυχαίῳ κωμικῶν γεγονόσ, ὡς τὸ συναντᾶτε καθ' ὁδόν, πνοὴν ἀνέμου ἥτις ἀνεγείρει τὰ ἐνδύματα ὀδοθεραπευτοσ. Ὁ Scaramouche³ θὰ κάμῃ ἀπλοῦν μορφα-

σμοὶν εὐθυμίας· ὁ δὲ Lesage¹ θὰ ἔχῃ τὸ μειδιάμα ἀνθρώπου διασκεδάζοντος ἀμφότεροι θὰ παρέλθωσι, καὶ δὲν θὰ σκεφθῶσι πλέον περὶ αὐτοῦ. Ὁ Δίκην; ὁμῶς σκέπτεται ἐπὶ ἡμίσειαν σελίδα. Βλέπει τοσοῦτον καλῶς πάντα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνέμου, τίθεται τοσοῦτον καλῶς ἐν τῇ θέσει του, τῇ πλάσει θηλοῦν τοσοῦτον παθητικὴν καὶ ἀκριβῆ, στρέφει καὶ ἐπαναστρέφει τοσοῦτον ἰσχυρῶς τὰ ἐνδύματα τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου, μεταβάλλει τὴν πνοὴν εἰς καταγίγα καὶ εἰς διωγμὸν τοσοῦτον μέγαν, ὥστε ἰλιγγᾷ τις καὶ γελῶν εὐρίσκει ἐν ἑαυτῷ ὑπέριμετρον παραγῶν καὶ οἶκτον διὰ τὸν πρόθυμον γελῶτά του.²

Ἐάν ἤδη θέλετε δι' ἐνὸς βλέμματος νὰ φαντασθῆτε τὴν φαντασίαν αὐτὴν τὴν τὸσον διαυγῆ καὶ σφοδρᾶν, τὴν τὸσον περιπαθῶς προσηλουμένην ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων ἀτίνα ἐκλέγει, τὴν τὸσον βλάβος συγκινουμένην ὑπὸ τῶν μικρῶν πραγμάτων καὶ τὸσον μοναδικῶς συνδεομένην μετὰ λεπτομερείας καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς κοινῆς ζωῆς, τὴν τὸσον γόνιμον εἰς ἀκαταπαύστους συζητήσεις καὶ ἰσχυρὰς ὅπως προκλήθῃ τὸν μελαγχολικὸν οἶκτον, τὸν σαρκαστικὸν ἀστεϊσμὸν καὶ τὴν ἰσχυρὰν εὐθυμίαν, ἔλθετε εἰς μίαν τῶν ὁδῶν τοῦ Λονδίνου κατὰ τινὰ βροχερᾶν τοῦ χειμῶνος ἐσπέραν. Τὸ ἀστράπτον φῶς τοῦ φωταερίου καίει τοὺς ὀφθαλμούς, ῥεῖ διὰ μέσου τῶν φεγγιτῶν τῶν ἐργαστηρίων, ἀντανακλάται ἐπὶ τῶν προσώπων ἀτίνα διέρχονται, καὶ ἡ ἀπότομος λάμψις τοῦ, εἰσδύσσει ἐπὶ τῶν συστειλομένων χαρακτηριστικῶν των, ἐκτυποῖ, μετ' ἀπείρου λεπτομερείας καὶ ἐγγυτικῆς ἐνεργείας, τὰς ῥυτίδας των, τὰς ἀσχημίας των, τὰς καταπόνοσ ἐκφράσεις των. Ἐάν ἐν τῷ πλήθει αὐτῷ, τῷ στενοχωρουμένῳ καὶ ῥυπαινομένῳ, ἀνακαλύψῃτε δροσερᾶν μορφήν νεανίδος, τὸ τεγνητὸν αὐτὸ φῶς τὸ πληροῦ ὑπερβολικῶν καὶ ψευδῶν τόνων, τὸ ἀποσπᾷ ἐπὶ τῆς βροχερᾶς καὶ ψυχρᾶς σκιάς μετὰ λάμψεως παραδόξου. Τὸ πνεῦμα θαμβούται· ἀλλὰ φέρομεν τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ τοὺς καλύψωμεν, καὶ θαυμάζοντες τὴν δύναμιν τοῦ φωτὸς αὐτοῦ, ἀναπολοῦμεν ἀκουσίως τὸν ἀληθῆ ἥλιον τῆς ἐξοχῆς καὶ τὴν ἡρεμον καλλονῆν τῆς ἡμέρας, (ἔπειτα) ΑΛ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁ ἄρτος ὡς ἀπολυμαντικόν.

Ἡ λεπτὴ σου σφραγίς, ὁ ἀβρομῶτις ἀναγνώστρια, δὲν θὰ ταράσσεται πλέον ἐκ τῶν ὀξέων καὶ ἀνυποφόρων ὀσμοῦν τοῦ φαινοῦ ὀξέος καὶ τῶν ἄλλων ἀπολυμαντικῶν. Ἡ ἐπιτηθὴν εὖρεν ἄλλο προχειρότερον καὶ ἀβλαβέστερον τὸν ἄρτον.

Ἐν Βερολίῳ εἰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, ἀφ' ὧσας τὴν ἀπολύμανσιν τῶν δωματίων, ἐν οἷς ἐνοσηλεύθησαν καὶ ἀπέθανον ἄτομα ἐξ ἐπιδημικῆς τινος νόσου, ἀνεγράφη ὁ ἄρτος ὡς μέσον πρὸς ἀφάρσιν τῶν σπόρων τῶν μικροβίων ἐκ τῶν χαρτίνων ἐπιστρώσεων τῶν τοίχων. Γίνεται χρῆσις τεμαχίων ψυχρῶς ἐκ τοῦτου καλῶς προστατευμένων ἐπὶ τῶν ἐπιστρώσεων κατορθοῦται δ' οὕτω ἀσφαλῆς ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν σπόρων τῶν μικρο-

¹ Γάλλος πεζογράφος, συγγραφεὺς τοῦ Gil Blas κλ. (1668-1747). — ² Chimes.

βίων καὶ συνεπῶς ἡ ἐντελής ἀπολύμανσις τῶν δωματίων, ἥτις ἀτελής τὸ πρότερον ἀπέβαινε διὰ τῶν καπνισμῶν τοῦ θεοῦ ὀξέος, τῶν ἀτμῶν τοῦ χλωρίου, τῶν ἀτμῶν τῆς ὄχνης τοῦ ὀδραργύρου, τῶν ὀδρατῶν, καὶ δι' αὐτῶν ἐπὶ τῶν διαλυμάτων τῆς ὄχνης τοῦ ὀδραργύρου (I ο) καὶ τοῦ φαινοῦ ὀξέος (S ο). — Ἡ διὰ τοῦ ἄρτου γινομένη ἀπολύμανσις δὲν εἶναι σχετικῶς καὶ βαρύντιμος· οὕτω διὰ δωματία μήκους καὶ πλάτους πέντε μέτρων καὶ ὕψους τριῶν μέτρων ἀπαιτεῖται ἄρτος 3-4 φράγκων, ἀλλὰ κατορθοῦται δι' αὐτοῦ ἡ ἀπομάκρυνσις 970,200 σπόρων βακτηριδίων, οἵτινες κατὰ προσέγγισιν εὐρίσκονται ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοιοῦτων δωματίων. Μετὰ τὴν ἀποτριβὴν τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου ἀπανθρακοῦνται.

Κενεζοὶ καὶ Ἕλληνες ἰατροί.

Ἐάν παρ' ἡμῶν ἀρχῇ ἐν δίπλωμα, τὸσον εὐκόλως ἐπιτυγχάνομενον κάποτε, διὰ νὰ γίνῃ τις ἰατρός, καὶ μίᾳ ἀγγελίᾳ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, διὰ νὰ γίνῃ ἰατρός ἐξοχος, ἐν Κίνα — καὶ ἔστω τούτω πρὸς γνώσιν ὄλων μας τῶν ἐξοχοτήτων—οὐδὲν ἀπολύτως οὐδὲν ἀπαιτεῖται. Γίνεται ἰατρός ὁ βουλόμενος χωρὶς οὐδὲ τὸ Πανεπιστήμιον ν' ἀναμιχθῇ οὐδὲ τὸ ἰατροσυνέδριον. Εὐτυχῆς χώρα! Ἀλλ' ἀναμιγνύεται ὁ νόμος διὰ τοῦ ἐξῆς ἄρθρου του καὶ ὅστις τοῦμα ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀς μεταβῇ, νὰ ἐξακρίβησῃ ἐκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του!

«Ὅταν μετὰ προηγουμένους παρ' ἄλλων ἰατρῶν γενομένην ἐξέτασιν ἀποδείξῃ ὅτι ὁ μετρηχόμενος τὸν ἰατρὸν, κανονικῶς ἐνεργῶν, ἐπιφέρειν ἀκουσίως τὸν θάνατον εἰς τὸν πελάτην του, τότε... τιμωρεῖται ὡς ὁ ἐπιφέρειν θανατηφόρα τραύματα ἐγγληματίας.»

«Ὅταν δ' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἰατρός δὲν ἠκολούθησε τὴν κανονικὴν θεραπείαν, ἀλλ' ἄλλην ἀνασάλληλον — εἰς τὸ νόσημα, τότε... ἀποκεφαλίζεται!»

Καὶ ἤδη ἐρωτῶμεν: Ἐάν ἴσχυε καὶ παρ' ἡμῶν ὁ σῴτηρος οὗτος νόμος, πόσοι θὰ ἦσαν... ἐν ταῖς φυλακαῖς; Κω, προπάντων, ποῖος ἐκ τῶν ἰατρῶν μας θὰ εἶχε... κεφαλήν;

Στατιστικὴ κηνηγῶν.

Ἐάν ἡμεῖς ἀνοσοῦμεν πόσοι κηνηγοὶ περιέρχονται τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας μας διὰ τὸ ὅτι ὀλίγοι μόνον ἐξ αὐτῶν ἐφοδιάζονται διὰ τῆς νομομιμῆς ἀδείας, ἀλλὰχοῦ οὐ μόνον τὸν ἀριθμὸν ἀλλὰ καὶ ἄλλα εἶναι γινώσκουσι περὶ αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ μόλις ἐκρηγῆσθῃ ἡ ἐνδοξία τοῦ κηνηγίου ἐν Γαλλίᾳ τί περὶ αὐτοῦ γράφουσιν αἱ ἐφημερίδες. Ἐκ τῶν κηνηγετικῶν τελῶν, ἀτίνα ἀνέρχονται εἰς 12 ἑκατομύρια φράγκων καταβλήθεντων ἤδη εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἔλγεται ὅτι οἱ μὲν κηνηγοὶ ἀνέρχονται εἰς 428,569 οἱ δὲ πυροβολισμοὶ οὗσ θὰ ριφῶσιν (ἐνὰ 300 περίπου ἑκάστος) εἰς ἐν διασεκατομύριον καὶ διακοσμῶς τῶσας χιλιάδας, οἵτινες ἐάν ἐπρίπτοντο τακτικῶς κατὰ σειράν θὰ διήρουν 64 ἑκατομύρια ὥρα! ἢ 2,670,000 ἡμέρας ἢ 7,247 ἔτη!!! καὶ εἰ τὰ θύματα θ' ἀνέλθωσιν κατὰ μέσον ὄρον εἰς 21 καὶ ἡμίση ἑκατομύριον... ψυχῶν βάρους — τῶν σωμάτων — 42 ἑκατομ. χιλιογράμμων κτλ. Πτωχὰ θύματα! Ἀλλ' εἶνε ἀνάλογος καὶ ἡ τιμωρία τῶν δημίων οὗσ. Κατὰ τὴν αὐτὴν στατιστικὴν 50,000 τοῦλάχιστον κηνηγῶν θὰ πληρώσωνσι πολὺ ἀκριβὰ τὴν διασκεδάσιν αὐτῆν...

Ἡ πτῆσις τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ κ. Μαρὰ ἐπαρουσίασε πρὸ τινῶν ἡμερῶν τῆ Α' καὶ β' μιὰ τῶν Ἐπιστῶν τῆς Γαλλίας φωτογραφικαὶ κινῆματα πτηνῶν ἱπταμένων. Ἐκάστην κίνησιν εἶδα καὶ ἐμελέτησεν ἐν αὐτοῖς τὸσον ἐνοσηρῶς, ὥστε ἐλπίζω ὅτι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ ἄλλων παρομοίων μελετῶν θὰ δυναθῇ οὐ μόνον νὰ καθορισθῇ τὸν νόμον τῆς πτῆσεως ἀλλὰ καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶναι καὶ τὸσον ἀδύνατον νὰ γίνῃ παραδεκτὸς καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων διὰ τεχνικῶν μέσων... Εὐχόμεθα πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐρεῖνας τοῦτοσφοῦ ἐπιστήμονος, δι' ὧν καὶ μόνον θὰ δυναθῶσιν νὰ... ἱπτανται οὐ μόνον οἱ περὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ... καὶ τινες τῶν ποιητῶν μας.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ. Ὁ στίχος ἀπαξ δρ. 1, δις 1,80. Διὰ πλειοτέρας καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπήν.

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ. Πλατεία ΚΕ' Μαρτίου, παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ.
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ
καὶ πωλεῖται λεπτ. 15. Παλαιὰ φύλλα λεπτ. 20.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐν Ἑλλάδι δραχμαὶ 10. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσῷ 12.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου

ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ

ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

2ον

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

114) Ἡ θανατικὴ ποινὴ, φιλοσοφικὴ πραγματεία ὑπὸ Αὐγουστοσ Βερᾶ, ἐξελληνισθεῖσα ὑπὸ Γ. Γρασιλάτου. Ἀθήναι σελ. 16ον, σελ. 62.

115) Ὁ Ἑλικῶν, ἥτοι συλλογὴ ποιημάτων καὶ ἀσματίων ὑπὸ Α. Ζ. Κοκκινάκη. Ἐκδότης Σ. Κ. Βλασσός. 1887. σελ. 16ον, σελ. 172.

116) Ἀρμονία καὶ μελωδία. ἥτοι Μουσικαὶ μελέται μετὰ μελοδραμάτων ὑπὸ Ἰω. Φουστάνου, ἰατροῦ. Σύρος, σελ. 83.

Corpus juris civilis κατὰ μετάφρασιν Ἡλ. Λιακοπούλου, τόμ. Β'. τεύχος 17ον. Ἐκδότης Ἀν. Κωνσταντινίδης.

Ἀγγέλλονται

Λεξικὸν ἐπιτομον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τοῦ Γ. Α. Σμαδίτιου, ἐπιδιορθωμένον ὑπὸ Α. Ν. Γιάνναρη, καθηγητοῦ, ἐκδοθήσομενον κατὰ τεύχη. Ἐκδότης Ἀνέστ. Κωνσταντινίδης.

Πολιμῶ, συλλογὴ ποιημάτων τῆς κ. Ἑλένης Δερῆκα, καὶ Μις Νέλλα διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ τῆς αὐτῆς.

Τὸ μέγα ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν. Τόμοι 16. Παραρτήματα 2. Πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 700.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΔΡΟΜΟΥ ΉΠΕΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΑΝΟΔΟΣ	1	3	33
Π. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
Ἐκ Πειραιῶς	6.30	12.—	3.15
» Ἀθηνῶν	7.05	12.30	3.45
» Ἐλευσίνος	8.15	1.45	5.10
» Μεγάρων	8.58	2.28	6.15
» Καλαμακίου	10.10	3.13	7.45
Κόρινθος ἄφι.	10.35	4.08	8.15
ἀναχ.	10.50	4.20	
» Κιάτου	11.37	5.07	
» Ἐυλοκάστρου	12.11	5.44	
» Δερβενίου	1.03	6.36	
» Ἀκράτας	1.32	7.—	
» Διακοροῦ	2.12	7.40	
Ἐκ Αἰγίου ἄφι.	2.48	8.16	
Γραμμὴ Κορίνθου-Ἄργους-Ναυπλίου	203	231	
	Μ. Μ.	Π. Μ.	
Ἐκ Κορίνθου	4.30	6.30	
» Ἀγ. Βασιλείου	5.49	8.23	
» Νεμέας	6.09	8.45	
» Φυγέων (Μυκῆνας)	6.31	—	
» Ἄργους	7.05	9.35	
Ἐκ Ναυπλίου ἄφι.	7.30	10.25	
Γραμμὴ Ἄργους-Μύλων (Ναυπλίου)	301	303	305
	Π. Μ.	Π. Μ.	Μ. Μ.
Ἐκ Ἄργους	5.40	10.—	7.10
Ἐκ Μύλων	6.05	10.25	7.35

Ἡ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

γνωστοποιεῖ ὅτι

Ἐξ ἑκ τῶν ὑδραγωγείων τῆς πόλεως μετενήχθη διὰ σιδηρῶν σωλήνων μέχρι τοῦ συνοικισμοῦ Καλλιθέας καὶ ὅτι ὁ συνοικισμὸς συνδέεται ἤδη διαρκῶς μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ προηγουμένου, ἐκαστῶντος τὴν τιμὴν τῶν εἰστηρίων αὐτοῦ ἀπὸ 1ης προσεχοῦς ἰουλίου εἰς λεπτὰ εἰκοσι καὶ κανονισάμενος καὶ τιμὰς διαρκῶν εἰστηρίων ἢ δὲ ἐταιρεία τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς συστήσει ὡσαύτως σταθμὸν ἐντὸς ὀλίγου παρὰ τὸν συνοικισμὸν.

Οἰκῶπετα παρὰ τὸν εἰρημένον συνοικισμὸν πωλοῦνται εἰς τιμὰς μετρίας καὶ κατὰ προᾶρσιν τοῦ ἀγοραστοῦ μετὰ εἰστηρίων τοῦ προηγουμένου διαρκείας δεκαετοῦς τὰ τρία τέταρτα τοῦ τιμηματος ἀφίενται, ἐν ὁ ἀγοραστὴς προτιμᾷ, εἰς δάνειον ἀπλοῦν ἢ χρεωλυτικόν.

Οἰκῶπετα ἀναλλάσσονται ἀντὶ μετοχῶν τῆς δηλοῦσῆς ἐταιρείας.

Ἡ ἐταιρεία ἀναλαμβάνει τὴν διὰ λογαριασμῶν τρίτων ἐν τῷ συνοικισμῷ οἰκοδομῆν οἰκίαν τινῶν ὑπὸ τοῦσ αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω, ὄρους πωλήσεως οἰκοπέδων. Αἱ αἰτήσεις ἀπευθυνθήτωσιν εἰς τὸν μεσίτην κ. Ἀναστάσιον Κυριακοπούλου. (Ἐκ τοῦ γραφεῖου).

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΑΓΓΑΙΟΥ

Τακτικὰ ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶσ κατ' εὐθείαν εἰς Κρήτην κατὰ Σάββατον 4 μ. μ. Πράκτορες ἐν Πειραιεὶ: Ἀδελφοὶ Μαρτῖνοι.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

90 ΠΙΝΑΚΕΣ ΚΕΧΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΦΥΣΙΝ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Α' ΘΗΛΑΞΙΑ — Β' ΠΤΗΝΑ
Γ' ΕΡΠΗΤΑ, ΙΧΘΥΣ, ΜΑΛΑΚΙΑ,
ΕΝΤΟΜΑ, ΣΚΩΛΗΚΕΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΩΤΑ

Μετ' ἐπεξηγηματικῶν κειμένων κατὰ τὴν συγγραφήν τοῦ

DR. G. H. DE SCHUBERT

ΓΠΘ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

Ἐξηγητῶ τῆς Ζωολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

Τιμητὰι δεδεμένον δρ. 25

Τὸ εἰκονογραφημένον τούτο ἔργον περιέσχει τὰ ζῷα κατ' εἶδη διηρημένα, βυθόντα ἐν τῇ φύσει κατὰ τὸν ἰδιότυπον ἐκάστω αὐτῶν χαρακτῆρα. Τὸ ἀναλαβὸν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου καλλιτεχνικῶν κατὰσχημα κατέβαλε κατὰ τὴν διακόσμεισιν πᾶσαν φροντίδα, οὕτως ὥστε ὡς πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ἀπεικόνισιν καὶ τὸν πιστὸν χρωματισμὸν ΟΥΔΕΝ ἘΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΒΑΘῆ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ, καὶ διὰ τούτου εἶνε τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπαραίτητον διδακτικὸν βιβλίον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.

Σπανίως θὲν εἶτυχεν ἔργον ἐν τῶσ βραχέϊ χρόνῳ τῆσ καταπληθιτικῆσ διαδόσεως καὶ τῶσ φιλῶσ προσεκτήσατο ἕνεκα τῆσ πρακτικῆσ αὐτοῦ ἀξίας, ἣν οὐδὲ κατὰ προσέγγισιν ἄλλα ὅμοια ἔργα ἔλαβον μέχρι τοῦδε, ὅσον ἡ Ἱστορία τῶν ζῶων τοῦ SCHUBERT. Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου, συγκρινομένη πρὸς τὴν λαμπρᾶν διακόσμεισιν αὐτοῦ, εἶνε ἐμικτὴ πᾶσιν οἰκονομείᾳ καὶ σχολῇ.

Ὁ ἐκδότης ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΚ

PIANOS ET ORGUES
de tous Facteurs - Autres Instruments
UNION MUSICALE
6, rue de Grammont, Bâti ci-derant St. Denis 18

Σεπτέμβριος		ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
Ημερομηνία	Ν. Π. Ημέρ.	Εορταί
1	19	Σάββ.
2	20	Κυρ.
3	21	Δευτ.
4	22	Τρίτη
5	23	Τετ.
6	24	Πέμπτ.
7	25	Παρ.

Ανατολή 5.58'. Δύσις 5.39'. Μέγιστος ήμερας 12.2'.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σεπτεμβρίου 21. Ο μὲν Κοδράτος, ὢν μαθητής τῶν Ἀποστόλων, ἐγένετο ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, καί ἤθλησε κατ' ἄλλους μὲν ἐπὶ Ἀδριανού, κατ' ἄλλου; δὲ ἐπὶ Αὐρηλίου. Ὁ δὲ Ἰωάνης, ὁ ἐκ τῶν ἑλισσάνων προφητῶν, κατήγετο ἐκ τῆς φυλῆς Ζαβουλῶν, ἐπροφήτευσε δὲ ἀπὸ 848—818 π. Χ. Προσταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ μεταβῇ εἰς Νινευὴ καὶ πρ. εἶπὴ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὴν ἀνομίαν καὶ τὴν ἀσεβείαν τῶν κατοικῶν τῆς, παρήκουσε τοῦ Θεοῦ προσταγματος καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον ἀπήργετο ἀλλαγῶσε. Ἐγερθεὶς τῆς πικρίας ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ κινδυνεύοντας τοῦ πλοίου, οἱ ναῦται μαθόντες τὴν παρακοὴν τοῦ Ἰωάνη εἰς τὸν Θεόν, ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνθα κήτος θαλάσσιον κατέπιε καὶ εἶτα ἤμασεν αὐτὸν σῶον εἰς τὴν ξηρὰν, διαφυλαχθέντα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτου. Μετὰ τοῦτο μετέβη εἰς Νινευὴ καὶ ἐκήρυξεν πάνθ' ὅσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προσετάχθη, οἱ δὲ κάτοικοι μετανοήσαντες ἀπέφυγον τὴν θείαν τιμωρίαν.

Σεπτεμβρίου 23. Ἡ σύλληψις τοῦ προφήτου καὶ προδρόμου Ἰωάννου ἔγινε 15 μῆνας πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως, μετὰ τὴν ἀγγελικὴν φηπασίαν, ἣν ἐν τῷ ναφ εἶδεν ὁ ἐφημερεύων ἱερεὺς καὶ πικτήρ τοῦ Ζαχαρίας, Ἀγγελος Κυρίου ἐφάνερωσεν αὐτῷ, ὅτι εἰσηκούθησαν αἱ δεήσεις αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου τοῦ Ἐλισάβετ, ὅτι δὲ γενήσουσιν υἱόν. Ὁ Ζαχαρίας, μὴ πιστεύσας εἰς τὰ ρήματα τοῦ Ἀγγέλου, κατεδικάσθη νὰ μὴν ἄφωνος καὶ κωφῶν μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ.

Σεπτεμβρίου 24. Ἡ ἁγία Θέλλα κατήγετο ἐξ Ἰκονίου, ἐν ἡλικίᾳ δὲ 18 ἐτῶν ἐμνήθη εἰς τὸν Χριστιανισμόν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὃν καὶ ἠκολούθησε κηρύττεισα δὲ εἰς πολλὰ μέρη καὶ πολλὰ παθούσα, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, ἄγουσα τὸ 91 ἔτος τῆς ἡλικίας.

Σεπτεμβρίου 25. Ἡ ἁγία Εὐφροσύνη ἐξῆσεν ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ μικροῦ τὸ 410. Λαθούσα τὸν πατέρα τῆς Παφνούτιου καὶ μετονομασθεῖσα Σμάραγδος, εἰσηλθεν ὡς εὐνοχόσας βασιλικὸς ἐν ἀνδρικόῳ σχήματι εἰς μοναστήριον ἀνδρῶν, ἐνθα ἐδίωσεν ἀγνωστῶς 38 ἔτη.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Διὰ βασιλικῆς διατάγματος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν συνεστήθη καὶ τμημα Γεωργίας, εἰς ὃ ἀνατίθενται τὰ εἰς διαφόρους κλάδους τῆς γεωργίας ἀναγόμενα, διωρισθῆ δὲ τμηματάρχης ὁ κ. Π. Γεννάδιος. — Διωρισθῆ τμηματάρχης ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ υποδιευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου ὁ κ. Ἰω. Παντελάκης. — Ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν συνεστήθησαν τέσσαρα κολουριδικεῖα, ὧν ἕδρα ὀρίσθησαν ἡ Σύρος, ἡ Ἀμφισσα, ἡ Λαμία καὶ ἡ Χαλκίς. — Διὰ Β. Διατάγματος, κυρωθησομένου ὑπὸ τῆς Βουλῆς, οἱ στρατεύσιμοι ἐργάται θαλάσσης διὰ τὸ ἐνεστῶς ἔτος ἐκλήθησαν νὰ προσέλθωσιν εἰς κατάρτην τῇ 15 Δεκεμβρίου.

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἀφίκετο καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον

τῆς «Μ. Βρετανίας» ὁ πρίγκηψ Ἑρρίκος τοῦ Ὁρλεάν, υἱὸς τοῦ δούκους τῆς Σάρτρης καὶ δισέγγονος τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου Φιλίππου. Ὁ πρίγκηψ ἐπισκέψατο τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ μουσεῖα, θέλει δὲ ἐπιχειρήσει ταξείδιον εἰς διάφορα μέρη τῆς Πελοποννήσου, ἵνα ἐπισκεφθῇ τὰ αὐτῶν ἀρχαῖα μνημεῖα· ἐπανερχόμενος δ' ἐνταῦθα, ὅ ἀναμνηθῆ τοὺς Βασιλεῖς, μὲθ' ὃ θ' ἀπέληθ εἰς Ἰνδίας, ἐνθα θα διαμείνῃ περὶ τὸ ἔτος. — Ἀφίκοντο οἱ ἐνταῦθα προσβευταὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας κκ. Ρουμπολὸ καὶ Μοντολῶν, καὶ ὁ κ. Ὁδ. Τρελλά, ἐν τῇ λατρικῇ σχολῇ τῶν Παρισίων καθηγητὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ χειρουργικοῦ τμήματος τοῦ αὐτοῦ μεγάλου νοσοκομείου τῆς «Charité». — Τὴν 16 τοῦ μηνὸς τούτου συνεπληρώθησαν ἀκριβῶς 200 ἔτη, ἀφ' ὅτου ὁ Ἐνεστὸς στρατηγὸς Μορζίνης κατέστρεψε τὸ ἐπιφανέστατον καὶ περὶ ὅπου ἀριστεύουσαν τῆς ἐλληνικῆς τέχνης, τὸν καλλιμάρμαρον Παρθενῶνα τῆς Ἀκροπόλεως, ὅστις μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐλείνης ἴστατο ἀσινῆς καὶ ὑπερήφανος, καίτοι εἰκοσιν αἰῶνες εἶχον παρελθεῖ ἀπὸ τῆς οἰκοδομίας του. — Τὸ ἐνταῦθα Ἐρετῶν ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Συγγρού ὡς Δημάρχου Ἀθηναίων. Οὕτω δὲ, ἀκυρωθεῖσης τῆς ἐκλογῆς ταύτης, ἐνεργηθήσεται νέα. — Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ γηραιὸς ἐκδότης τῆς «Παλιγγενεσίας» Ἰωάννης Ἀγγελόπουλος, ἐκ τῶν πρώτων ἐργατῶν τοῦ τύπου τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, κατορθώσας διὰ τῆς εὐρυτίας του καὶ τῆς δραστηριότητός του νὰ ἰδρῶσῃ περὶ εἰκοσιν ἐτῶν τὴν «Παλιγγενεσίαν», ἐν τῶν ἐγκριτῶν καὶ ἀρχαιότερων ὀργάνων τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου. — Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ σεβασμ. ἐπισκόπου Κεφαλληνίας συνιστάται ἐν Ἀργοστολίῳ δημοσιὰ βιβλιοθήκη. — Καὶ ἕτεροι 27 νέοι Λάκωνες ἀπῆλθον εἰς Ἀμερικὴν πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας. — Ὁ βασιλόπαῖς Γεώργιος, ὁ ἦδη σπουδάζων τὰ νηυτικὰ ἐν Δανίᾳ, θὰ καταταχθῇ εἰς τὸ ἀγγλικὸν ναυτικόν, ἵνα ποιῆσῃ τὸν εκπαιδευτικὸν λεγόμενον πλοῦν. — Ἐν Ἀνάφῃ, τὴν 8ην ἱσταμένου, πεισόντος κεραυνοῦ ἐν τῇ μονῇ Καλαμιωτίσσης, ἐνθα ἐτελείτο πανήγυρις, ἐρονεύθησαν ἑπτὰ, ἐπληρώθησαν δὲ τριάκοντα προσκνηται. — Ἡ Κυβέρνησις συνωμολόγησε πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν δάνειον ὀνοματικὸν 15, 000,000 εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἐπὶ τόκῳ 4 οἰο. — Ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς Γερμανίαν ὁ καθηγητὴς κ. Χρηστομάνος, ἵνα προμηθευθῇ ἐκείθεν τὰ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ οἰονοπνευματοποιεῖων νόμου ἀναγκαῖα μηχανήματα. — Παραπλεύρως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀνεγερθήσεται οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ θὰ μετενεχθῶσι τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια. — Ἀκυρωθεῖσῶν τῶν γενομένων ἐξετάσεων τῶν διὰ τὴν σχολὴν τῶν Εὐελπίδων νέων, τὸ ὑπουργεῖον ὠρίσεν ἑτέραν ἐπιτροπὴν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας καὶ ἐν τῷ καταστήματι τῆς σχολῆς θὰ ὑποσῶσιν οἱ ὑποψήφιοι τὰς ἐξετάσεις. — Περὶ τὰς ἀρχὰς ἐπιόντος μηνὸς ἔσται ἕτοιμον τὸ ἀπὸ Αἰγίου εἰς Πάτρας σιδηροδρομικὸν τμήμα. — Ἐν τῷ Ἀ' στρατοδικεῖῳ ἤρξατο ἀπὸ τῆς προηθῆς καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ δίκη τῶν ἐπὶ τῇ ὑποθέσει τῆς Κούρας κατηγορουμένων ἐπὶ ὑποξινωματικῶν. — Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψεν, ὅπως ἐπτάγωνται ἐλευθέρως εἰς Τουρκίαν μόνον τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδόμενα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΚΑΙ

Κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν συνοπτικὴν κα-

στασιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς 31 Αυγούστου, τὸ ἐνεργητικὸν καὶ παθητικὸν αὐτῆς ἀνήρχετο εἰς 265,28 279.67, τὸ ἐν τῷ ταμείῳ τῆς μεταλλικὸν εἰς δραχμὰς 3,808.020.60, τὸ δ' ἐπ' ἀναγκαστικῆ κυκλοφορίας δάνειον εἰς 77,859,491.27, πλὴν τῶν μονοδραχμῶν καὶ διδραχμῶν. — Εἰς τοὺς ἐν Σούρῃ τῆς Λεβαδείας βούς ἐνεσκηφεν ἐπιζωστία, ἐξ ἧς ἔθανον 16. — Ἠρξάτο ὁ πρυγητὸς τῶν ἀμπελῶν ἐν τοῖς δήμοις τῆς Ἀττικῆς. Αἱ τιμαὶ τοῦ γλεύκους ἐνεκα τῆς μετριας ἐσοδείας εἶνε υπερτιμημέναι, ἐνῶ εἰς Εὐβοίαν εἰς ἔκπτωσιν, ἐνεκα τῆς καλῆς ἐσοδείας. — Αἱ ἐκ τῶν μονοπωλείων εἰσπράξεις ἀνῆλθον κατὰ τὸν π. μῆνα εἰς δραχμ. 316,263. — Κατ' αὐθεντικὰς πληροφορίας μέχρι τέλους Αὐγούστου ἐξήχθησαν τοῦ Κράτους, ἐκ τῆς ἐφετερινῆς ἐσοδείας σταθρίδων μὲν 63,397,387, ἐνετ. λιτρ., σύκων δὲ 22,611 στατήρες. — Εἰς τοὺς βούς τοῦ χωρίου Κοσκινῶ τῶν Τρικκάλων ἐνεσκηφεν ἐπιζωστία, ἐξ ἧς ἔθανον πέντε.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Τὰ βουλγαρικά εὐρίσκονται εἰς αὐτὸ σημεῖον. Διαπραγματεύεται διεξάγονται μεταξὺ τῶν Δυνάμεων, ἵνα ἀποσταλῇ στρατηγὸς ὀθωμανὸς ὡς τοποτηρητὴς ἐν Σόφια. — Τὴν 11/23 Σεπτεμβρίου ἐωραστάθη ἐν Γερμανίᾳ ἡ εἰκοσιπενταετηρίς ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πρίγκηπος Βισμαρκ ὡς πρωθυπουργοῦ τῆς Γερμανίας. — Ὁ ἱρλανδὸς βουλευτὴς Ὁβριὲν κατεδικάσθη εἰς ἐξάμηνον φυλάκισιν. — Μεταξὺ Σερβίας καὶ Βουλγαρίας ὑπεγράφη σύμβασις περὶ συνενώσεως τῶν σιδηροδρόμων.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ε. Ι. Τὸ ζήτημα τοῦτο πολλοὺς ἀπασχόλησεν· ἄλλοι ὑποθέτουσιν ὅτι αἱ ἀ κ ρ ἰ δ ε ς αὐταὶ ἦσαν ἀκρίμονες, ἄραι δηλ. ἡ κορυφαὶ κλώνων, ἄλλοι ὅτι ἦσαν καρίδες τοῦ Ἰερόδου, ἄλλοι ἀχράδες, καὶ ἄλλοι ἐγκρίδες—τηγανίζου ἐκ ζύμης καὶ μέλιτος. Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ἀπλούστατα πρόκειται περὶ ἀκρίδων καὶ λυπούμεθα πολὺ ὅτι τὸ παράδειγμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου δὲν ἐμυθήθη ὁ κόσμος, διὰ νὰ θεωρητῆ ἡ ἐπισκοπικὴ τῶν ἀκρίδων οὐχὶ κατὰρα, ἀλλ' εὐλογία Θεοῦ. Τώρα μάλιστ' αὐτὰ... δύσκολα χρόνια. Α. Π. Λ ε μ η σ ο ν. Ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς. Σῶμα ἐστάλη. Ζωγράφω. Σά μ ο ν. Πέμπτες. Εὐχαριστοῦμεν Γ. Α. Α. Δικία ἡ ἐρώτησις. Ἐλπίζομεν ἵνα ἀπαντήσωμεν ταχέως διὰ γράμματος. Μὴ λησμονήτε ὅμως ὅτι ἡ φ ι λ ο λ ο γ ι κ ἡ ἔχει πολλὰς σημασίας· τὸ ἡμῶν δὲ τοῦλάχιστον τῆς ὄλης δικαιολογεῖ αὐτὴν. Β. Σ υ μ μ α θ η τ ῆ. Ὅ, τι ἔχαμεν ὀλιγάτων ἐξορίας τῆς ποιήσεως ἐκ τῆς Πολιτείας του, κάμετε καὶ εἰς· ἐξορίσατε τὸν ἔρωτα ἐκ τῆς ποιήσεως οὐκ ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις. Ν. Π. Β ὠ λ ο ν. Θά σὰς γράψωμεν. Μο υ ρ α κ ι ἄ δ η. Ὁ θυμὸς ἐξοχο! Ἄς ἡδυνάμεθα νὰ τὸν δημοσιεύσωμεν!! Τὸ ἄνευ κἀλλοῦς ἀπετίετο εἰς ἄλλον. Θὰ ἐρωτήσωμεν κάμμιν λεμονίαν, νεραντζιάν κτλ. πόσα ἔτη ζῆ διὰ νὰ σὰς εἴπωμεν μὲ τὸ ἐπόμενον. Ἀ ν ε μ ο μ ὺ λ φ. Πρὸ πάντων, ὅχι ἀνεμ... μιλῆματα. Τῇ ἐρωτῶσῃ· διὰ τὴν γειττόνισσαν (!). Καὶ διὰ τοὺς δοθίηντας τὸ εὐχερέστερον, ἀλλὰ καὶ τὸ κάλλιστον, μέσον εἶνε φύραμα ἐκ μέλιτος καὶ κόνεως ἀνθέων τῆς ἀρνίκης, δι' ὃς κλιπύεται ὁ δοθίην καὶ περιτυλίσσεται διὰ ταινίας ὑφάσματος λεπτοῦ. Ἄνανεύεται δὲ τοῦτο κατὰ δύο ὥρας μέχρι ἐξαφανίσεως τοῦ δοθίηνος, ἧτις δὲν βραδύνη ἐπὶ πολὺ. Κ. Φ. Αἱ ἀγγελίαι εἴτε ἐν τῇ α' σελίδι, εἴτε κινηταὶ ἐν τῷ φύλλῳ, οὐδόλω εὐθύνουσιν ἡμᾶς. Εἶδη ὅμως, εἴτε βιβλία, εἴτε πᾶν ἄλλο, ὅπερ θεωροῦμεν ἐπιζήμιον, βεβαίως δὲν εἰσέρχονται πρὸ ἡμῶν σύστασιν ἡ φιλοξενίαν. Ἐξαιρετικῶς δὲ συνιστῶμεν τὰς τε ἐκδόσεις καὶ ἐν γένει τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Καρόλου Μπέκ (ἔδος Ἐρμού), πρὸς ὃ παραπέμπομεν ὑμᾶς.